

1969 JANUAR ŠTEVILKA 1 LETO XVIII

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission
by post as a periodical.

M

I

S

L

I

D

II

196982

PROSIM — GOTOVO PREČITAJTE!

Urednik-upravnik

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

1. Spisi in dopisi, ki so namenjeni za objavo v naslednjem mesecu, naj pridejo v urednikove roke vsaj PRVI dan v mesecu. Le kaj kratkega je mogoče sprejeti še do PETEGA dne — potem je PREPOZNO za vse!

2. Pri vseh pošiljkah napišite za svojim imenom in naslovom tudi POSTCODE številko. S tem mi prihranite mnogo časa.

3. Ne podpisujte se na primer: "družina Horvat" ali podobno. Poleg priimka naj bo vedno CELO krstno ime. Veliko je enakih priimkov med ljudmi, površno označenje pošiljke lahko napravi čudno zmedo.

4. Če imate nov naslov, OPOZORITE posebej, da je nov. Preveč časa vzame za vsakega posebej ugotavljati iz kartoteke, če še drži. In: če ob preselitvi ne sporočite novega naslova TAKOJ, opozorite pismonošo, kam naj vam do nadaljnjega dostavlja pošto.

5. Če pošiljate POSTAL NOTE, ne pišite nanjo svojega imena. Podpiše jo prejemnik, ne vi. Odrezek na levem koncu obdržite!

6. Če pošiljate denar v gotovini, je vedno priporočljivo, da date pismo registrirati.

7. Ne recite, da sem SITEN! Za čas sem vedno v stiski. Naj povem: Poštna uprava zdaj zahteva, da oddamo na pošto periodične tiskovine razvrščene po številkah POSTCODE. Doslej smo jih razvrščali po abecedi, kot jih imamo v kartoteki. In če je deset ali več naročnikov z isto POSTCODE številko, je treba napraviti poseben zavoij. Koliko novega dela! Ne — nisem — Siten!

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

REZINKA, povest iz Menišije — \$ 1.

ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trstenjak — \$ 1.

PREKLETA KRI — povest, spisal Karl Mauser — \$ 1.

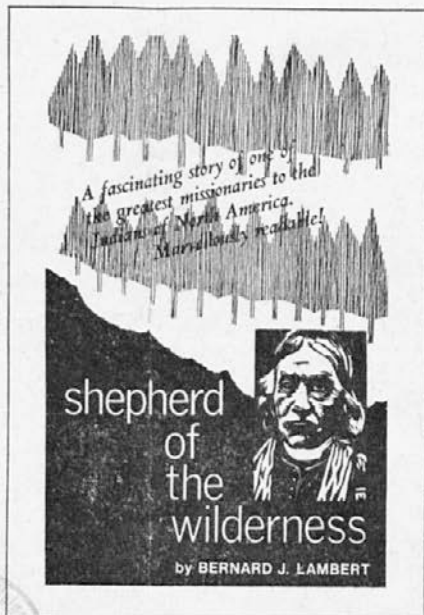
MALO SVETO PISMO — nevezano \$ 1, vezano \$ 1-50.

HERTA, povest baletke, spisal Janko Mlakar — \$ 1-25.

ROJSTVO, ZENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — poviest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DESETI BRAT, povest, spisal Josip Jurčič — \$ 1.

KRALJICA DVEH SVETOV, pisal J. Kokalj, misijonar v Afriki — \$ 2.

PD 272/1972

AKO BOG DA

HUDOMUŠNI FRAN MILČINSKI je med mnogimi nagajivimi spisi sporočil slovenski javnosti tudi dogodbo v deželi, ki je ni imenoval. Da ni Slovenija, spoznamo že po imenih Pero in Kata. V oni deželi je vsak človek ginljivo vdan v božjo voljo. "Ako Bog dá", je začetek in konec njegovim besedam.

"Kam greš, ako Bog dá?"

"Kje si bil, ako Bog dá?"

"Tukaj, ako Bog dá."

Seveda so izjeme povsod. O taki izjemi so mi ljudje pripovedovali in kar sem slišal, povem. Povsem tem rajši, ker stvar, ako Bog dá, ni brez koristne morale.

Dotični kmet, ki so mi o njem pravili, je bil imovit in je bila nemara baš njegova imovitost kriva, da mu je opešala vera — po besedah sv. pisma, da bo prej šla kamela skozi luknjo v šivanki kot bogatin v nebeško kraljestvo.

Pa se je zgodilo, da je imoviti moj kmet nasamaril osla in se pripravil na pot. Zakliče z okna žena mu Kata in reče:

"Pomozi ti Bog, Pero, kam ideš, ako Bog dá?"

"Dobro ti srečo, Kata!" odgovori mož. "Idem v mlin".

"Reci: Ako Bog dá, Pero!"

"Čemu? Ako Bog dá ali ne, jaz idem v mlin.

— Ajdi, magare!"

In je odšel, na svojo pot.

Pa se zgodi: preden je dospel do mlina, ga ustavi vojaška četa in kapetan ga vpraša, kod gre steza čez goro.

"Tod in tod, naravnost do tja, kjer so lani skoraj videli medveda, potem na desno in pri veliki bukvi na levo in ko prideš na pol pota, zopet na desno, potem čez nekaj časa na levo in nato naravnost do . . ."

In je tako točno popisal pot čez goro, da je kapetan ukazal: "Hodi z nami, da si nam kažipot!" In se ni dalo ukazu nič upirati. Kmet je obrnil osla in ga zapodil domov, sam pa je šel s četo in se vrnil domov šele tretjo noč.

Potrkal je na vrata: klop, klop, klop.

Oknó zgoraj se odpre in pride glas:

"Kdo si božji, da trkaš na vrata v gluhi temni noči?"

Pa se ponižno oglasi naš Pero:

"Jaz sem, Kata, ako Bog dá."

Nauk za SREČNO NOVO LETO naj si vsakdo sam potegne iz te zgodbe. Je kar precej zgovorna.

NAŠ LETOŠNJI OVITEK

Mozaična slika sv. bratov Cirila in Metoda v novi slovenski cerkvi v Melbourneu je nekaj posebnega. Mozaik je sestavil slikar Franc Benko. Žal, da ga ne moremo pokazati v barvah. Pa tudi črno-bel zasluži, da dá obraz našemu novemu letniku. Nasvet za podrobno uredbo ovitka je dal drug naš slikar: Stanislav Rapotec. Hvala mu!

ŠKOF DR. JENKO VOŠČI

SREČNO NOVO LETO

Dragi rojaki: — Še vedno z veseljem mislim na svoj obisk pri vas v preteklem oktobru. V DRUŽINI sem nekaj napisal o vas in vaši novi domovini. Več povem tukajšnjim rojakom v osebnem razgovoru. Nekaterim vaših domačih sem pisмено sporočil vaša naročila, to in ono sem pa seveda tudi pozabil. Da si ostanemo blizu, se vam zopet javljam in pošiljam iz Slovenskega Primorja, posebej iz Kopra, prisrčen pozdrav in voščilo za srečno in blagoslovljeno NOVO LETO.

Vstopamo torej v leto 1969. Nič ne vemo, kaj nam bo prineslo. Srečo ali nesrečo, zdravje ali bolezen, uspeh ali neuspeh. Noben horoskop, noben vedeževalec nam ne more raztrgati zavese, s katero je Bog našim očem zakril samo njemu znano bodočnost.

In dobro je tako. Ljudje smo preveč slabotni, da bi prenesli resnico, ki bi ne bila ugodna. Zaveš, da nas čaka trpljenje, bi nas utegnili spraviti v obup; gotovost, da nam bo posijala velika sreča, bi lahko napravila iz nas neznosne bahače. Zato moder zdravnik nevarno bolnemu ne pove vsega takoj in naravnost, da mu ne vzame upanja, kar bi bolezen gotovo še poslabšalo. Moder učitelj ne bo pretirano hvalil odličnega učenca, da se ne bo prevzel in mislil, da mu ni treba novih naporov.

Bog res čudovito vodi svet in stvari na njem. Stari so rekli: Kar Bog stori, vse prav stori, Narava je odprta knjiga, v njej se razodeva božja modrost, njegova previdnost. Poglejte ptice pod nebom . . . , ali niste vi veliko več kot one?

Pravkar smo v božičnem krogu cerkvenega leta. Pustimo razliko v vremenu: pri vas vroče poletje, pri nas mraz zima. Zamislimo se rajši v vsebino božične skrivnosti: Bog je tako ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se nihče ne pogubi, ki vanj veruje, ampak ima večno življenje. (Jan. 3,16) Betlehemskega hlevčka je bil rojstna hiša učlovečenega Boga, našega Odrešenika. Vera vanj nam prinaša mersikatero jasnost za reševanje zagonetk, ki so skrite v letu 1969. Le trdno se držimo vere, v njeni luči hodimo, da ne bomo tavalili v temi in smrtni senci.

Kakor verujemo v bivanje najvišjega Boga, tako tudi po vsej pravici zaupamo njegovi neskončni Previdnosti. Knjiga modrosti pravi: Ljubiš vse, kar je, in ne sovražiš nič tega, kar si ustvaril. Sveti Pavel rad imenuje Boga "Očeta usmilje-

nja in vse tolažbe". Tudi največji grešnik ima, dokler je na svetu, še vedno odprto pot do poboljšanja. Zapisano stoji o Bogu: "Kakor resnično živim, nočem smrti hudobnega, temveč da se vrne s svoje poti in živi." Tudi trpljenje in življenjske preizkušnje imajo v božjem načrtu važno mesto. Kakor se zlato očičuje v ognju, tako se človek očičuje v preizkušnjah. S polnim zaupanjem sprejemajmo iz božjih rok vse, kar nas bo v novem letu zadelo. Vse je namenjeno nam v posvečenje in odrešenje.

Kristjan je in ostane optimist. Nobena reč ga ne potre do obupa, vedno z zaupanjem gleda v bodočnost. Božja Previdnost krmari čolnič našega življenja. Ni se nam bati uničujočega brodoloma.

Med vsemi božjimi lastnostmi je najodličnejša — ljubezen. Zato je Janez evangelist kar na kratko povedal: Bog je ljubezen. Če hočemo biti res pravi otroci božji, moramo tudi mi gojiti ljubezen. Ljubezen do Boga in bližnjega naj neprestano raste in se razvija v našem življenju. Vsem, ki se bomo v novem letu z njimi srečavali, že zdaj želimo vse dobro! Pomagali jim bomo, tolažili jih, razveseljevali, odpuščali tudi. Glavna ovira na tej poti v novo leto utegne biti naša sebičnost, napuh, zaprtost v samega sebe. Pogumno trebimo te ovire pred seboj, kadar koli jih začutimo. Tako si zagotovimo, da bo leto 1969 za vse nas srečno in bogato blagoslovljeno.

In tako novo leto vam vsem iz vsega srca želim! — Janez Jenko, škof.

PATER MARQUETTE

PROSLAVLJEN — BARAGA

ZAPOSTAVLJEN

Urednik

ZA STOLETnico BARAGOVE SMRTI v preteklem letu so se Baragovi častilci v Ameriki trudili, da bi ameriška poštna uprava izdala spominsko poštno znamko za to veliko stoletnico. Žal, niso uspeli. Ni nam točno znano, kakšne izgovore je navajal poštni minister. Vemo samo, da zaželena znamka ni zagledala belega dne. Dobil pa je znamko (za 6 c) slavni Baragov prednik v indijanskih misijonih v istih krajih — p. Jacques Marquette (Žak Market), francoski jezuit.

Ime "Marquette" se v zvezi z Baragom ne prestando ponavlja. Toda v teh primerih beseda ne pomeni človeka s tem imenom, ampak kraj, mesto, kjer je Baraga imel škofijo in končno tam umrl. Mesto je pa dobilo ime po možu, ki je v naših letih zasenčil Baraga v Ameriki in dobil poleg spominske poštne znamke še celo vrsto drugih časti in proslav — p. Marquette. Baragova stoletnica in Marquettova tristoletnica sta prišli skoraj istočasno. Uradna Amerika je posvetila več pozornosti Marquettu, zakaj on ima več zaslug za posvetno Ameriko kot Baraga, ki je bil le misijonar.

Proslave Marquettove tristoletnice so preračunane kar na pet let — od 1968 do 1973. Pač nove vrste "petletka". V proslave so že ali bodo vpregli znanost, umetnost, zgodovino, zemljepisje in še kaj. Marquettu na čast je nastala nova simfonija, ki jo je zložil slaven komponist. Marquettovo ime že itak nosijo kraji, ustanove, ulice in še kaj, zdaj bodo dali to ime novim krajem, parkom, ustanovam in tako naprej.

Čas je, da postavimo vprašanje in nanje odgovorimo: Kdo je bil p. Jacque Marquette? Kaj takega je napravil pred 300 leti, da pomeni Ameriki več kot naš Baraga?

Rodil se je na Francoskem letu 1637. Sedemnajst let star je vstopil v jezuitski red in kmalu začutil poklic za misijonarja v tujih deželah. Veliko je bral o Indijancih v obeh Amerikah in v Kanadi. Izprosil si je dovoljenje, da sme oditi v Kanado, v mesto Quebec, kjer so že takrat imeli Francozi svojo močno naselbino. Odšel je tja takoj po novi maši 1666 in se nemudoma lotil učenja indijanskih jezikov. V dobrih dveh letih se jih je naučil — šest! S tem znanjem je odšel v kraj Sault Ste. Marie — torej kraj, kjer je kakih 200 let pozneje naš Baraga ustanovil novo škofijo, pa jo je

malo kasneje prenesel v mesto Marquette. V Sault Ste. Marie je p. Marquette čisto od kraja začel misijonsko delo in ondotni Indijanci so ga radi poslušali. Vendar je ostal le leto dni.

Njegova naslednja misijonska postojanka je bila La Pointe — tudi to ime nam je dobro znano iz Baragovega misijonstva med Indijanci. V tem kraju je Marquette prvič slišal v neki veliki reki z imenom Mississippi. Indijanci so mu pravili o njej, kako ogromna je, kako daleč na jug teče in da se izliva najbrž v Tihi ocean — Pacifik. Pripovedovanje Indijancev je p. Marquetta silno zanimalo, toda le kot misijonarja. Še malo ni slutil, da je s tem vrženo v Ameriko seme njegove prihodnje slave. Amerika je tiste čase še kaj malo vedela o p. Marquettu, on pa prav tako ni iskal priložnosti, da bi se ji dal spoznati. Reka Mississippi ga je zanimala zgolj zato, ker je upal, da bi po njeni vodni poti mogel doseči še druge Indijance za misijonske namene. In če je res, da se reka izliva v Tiho morje, bi se preko nje mogle dobiti zveze z daljnim Orientom.

Prav v tistih časih je bil še drug človek, tudi Francoz v Kanadi, ki se je silno zanimal za reko Mississippi. Ime mu je bilo Louis Joliet — tudi to ime ni prvič pred našimi očmi. Po tem možu je dobilo pozneje ime mesto ne daleč od Chicaga in v njem je zrasla ena prvih slovenskih cerkva v Ameriki, ki še danes stoji in je še vedno slovenska. Mogočna stavba z dvema zvonikoma. V Jolietu je tudi še danes sedež Ameriške Slovenske katoliške Jednote, glavne podporne organizacije katoliških Slovencev v Ameriki. Kadar govorimo o Jolietu, spet mislimo le na kraj, mesto, ne pa na moža, ki je davno pred mestom nosil to ime. Bomo pa zdaj brali tudi o možu.

Louis Joliet se je seznanil s p. Marquettom v gornjem Michiganu, kamor je prihajal iskat bakreno rudo. Zanimanje za reko Mississippi je v njem zraslo do take mere, da si je izprosil od vladnih predstavnikov dovoljenje za raziskavanje reke. Takoj se je odločil, da mora z njim tudi p. Marquette. Šel je k njemu v Michigan in ostal pri njem vso zimo od 1672-73. Delala sta priprave za nevarno ekspedicijo. Spomladi 1673 sta se odpravila na pot. S seboj sta vzela pet spremljevalcev. Z dvema čolnoma iz brezovega lesa sta preplula Huronsko in Michigansko jezero ter pristala v Green Bayu države Wisconsin. Od tu naprej je bila Amerika tedaj še kaj malo znana in preiskana. Le ena misijonska postojanka je bila odprta tam nekje, da se je Jolietova odprava malo ustavila. S pomočjo indijanskih spremljevalcev sta dospela do reke Mississippi dne 17. junija istega leta. Oba sta z velikim veseljem zapisala ta dan v svoje dnevnike.

Po Mississippiju navzdol so pluli v majhnih čolnih osem dni, pa nikjer niso zapazili človeškega življenja. Končno se jim je pokazala na obali dosti vidna steza, ki je morala nekam voditi. Šli so po njej in dospeli v naselbino Indijancev z imenom Illinois. Bili so jim prijazni in naklonjeni. Pravili so jim, da so bolj daleč na jugu ob reki druga indijanska plemena, ki jih bodo gotovo ubili. So popolni divjaki in tujca ne trpijo v bližini. Toda Marquette in Joliet se nista dala ostrašiti. Kar naprej! Za vsak primer so dali Illinoiski Indijanci patru v dar "pipo miru", po indijansko "kalumet", ki na Indijance povsod skoraj čarovno vpliva. Prišla mu je ta pipa silno prav. Ko je naša odprava bolj južno doli spet prišla do nekih Indijancev z drugim imenom, so takoj planili po drznih belcih. Toda p. Marquette je segel po svojem kalumetu in ga vihtel visoko nad glavo v znamenje miru. Vplivalo je, sovražnosti so ponehale.

Pot so nadaljevali navzdol in še marsikaj zanimivega doživeli. Nadaljnje Indijance so komaj še krotili, take sovražnosti so kazali. Nekje so pa naleteli na prijazne rdečkarje. Zvedeli so, da je ustje reke pet dni oddaljeno in da je izliv v Meksikanski zaliv, ne v Pacific. Ti Indijanci so hodili tja dol nakupovat razne predmete in povedali, da je ustje reke v rokah belih ljudi iz Evrope. Marquette je po nakupljenih predmetih spoznal, da so to Španci. Prav takrat je pa bila vojna med Španci in Francozi — Marquette in Joliet bi slabo naletela pri Špancih.

Točno mesec dni po nastopu vožnje po Mississippiju sta se odločila za povratek. Plovba po reki

navzgor ni bla igrača. Joliet se je takoj vrnil nazaj v Kanado, toda na nekem prevozu čez jezero se mu je čoln prevrnil in v nič so šli vsi njegovi zapiski. Marquette je ob prvem srečanju z Indijanci Illinois tem obljubil, da jim bo po povratku z juga ustanovil misijon. Zato je šel na kraj, kjer danes stoji mesto Chicago. Bil je prvi belec, ki je stopil na tisto ozemlje Amerike. Ostro podnebje in druge težave so kmalu oslabile njegovo zdravje. Odločil se je za povratek v Michigan v misijon sv. Ignacija, 300 milj daleč. Na potovanju tja ga je 17. maja leta 1675 zalotila smrt. Umrl je med samimi Indijanci in ti so ga pokopali, kakor jih je tik pred smrtjo sam poučil. Njegovi zapiski o reki Mississippiju so ostali nedotaknjeni, dokler niso prišli v roke strokovnjakov.

Taka je torej slava p. Marquette, ki je zasenčila Baragovo v današnji Ameriki. Prav za prav ni napravil bogve kaj. Dognal je, kam se izliva največja ameriška reka, nekaj je že. Nekam posvetna je ta slava, pa kaj hočemo. Po našem mnenju bi bilo bolj prav, če bi Baraga dobil "petletko", Marquette pa enoletko. Tudi poštnih znamk bi mi dali napraviti za spomin na Baraga pet, na Marquette pa eno. Ker pa nismo kakšna ameriška "ablast", lahko povemo samo, kako je. Ne moremo pa reči: tako naj bo!

PISMO IZ VIETNAMA

(Prevedeno iz angleščine)

Truong Trung Tieu Hoc,
THANH-MAU,
300 Le-van-Duyet 300,
SAIGON NGAY, dec. 26 1968

Dragi prijatelji pri slovenskih MISLIH: —

Vietnamski krščanski šolski program se ponovno iskreno zahvaljuje za že dvakrat poslani dar po \$ 10 v podporo eni naših sirot. Zelo nas veseli obljuba, da boste nadaljevali vsaj za leto dni.

Siroti, ki smo jo izbrali za Vas, deklici v sedmem letu starosti, je ime NGUYEN-THI-MAI. Med sirotami, ki so se zanje zavzeli naši avstralski prijatelji, je na 153. mestu. Kakor hitro bo mogoče, Vam pošljemo njeno sliko in kratek opis življenja.

Bog z Vami vsemi in njegov MIR iz dneva v dan!

Sister Cecile, Principal
(Miss) Jenny Leak, Your Friend

MIR JE DOLŽNOST!

Gornje besede je večkrat ponovil papež Pavel v svoji proklamaciji za praznovanje DNEVA SVETOVNEGA MIRU ob novem letu 1969.

Mir je dolžnost, ker brez miru ni mogoče izpolnjevati nalog, ki jih predpisuje 25 let stara Listina človekovih pravic.

Mir je dolžnost, ker brez njega del človeštva neizmerno trpi.

Mir je dolžnost, ker brez njega je bratska skupnost na svetu nemogoča.

Mir je dolžnost, ker nam je Knez miru izrekel željo in jo neprestano ponavlja: Mir vam bodi.

Ljubiti moramo vse, kar vodi k miru, ogibati se vsega, kar zavaja v vojne.

PREKMURSKA "MALA CVETKA"

(Odkrili so nam jo Italijani)

Marija N., Melbourne

PRED TREMI LETI JE V ITALIJI izšla knjižica z naslovom: *Storia d' un Piccolo Fiore*. Po naše: Zgodba o neki Mali Cvetki. Takoj si misliš, da imaš pred seboj spet eno knjigo o sv. Tereziki, ki je znana pod imenom Mala Cvetka. Njeno zgodbo poznaš. Če kljub temu omenjeno laško knjigo malo prelistaš, začudeno odpreš oči na široko in zagradi te zanimanje. Saj je vsa knjiga o slovenskem dekletu iz Prekmurja! In celo slike, ki so v knjigi, so po večini iz slovenskega Prekmurja.

Dekletu je bilo ime **Anika Žitek** in je bila rojena dne 21. marca 1921 v vasi Krog, ki je blizu Murske Sobote. Očetu je bilo ime Mikloš, materi Roža Škrilec. Oče je odšel v Ameriko, mati je kmalu nato umrla. Čez čas se je oče vrnil domov in se znova poročil. Mačeha Anike ni rada imela. Preoblagala jo je z delom in venomer sitnarila nad njo. Anika je odšla v službo v Mursko Soboto. Nekaj časa je služila kot služkinja, pozneje je delala v tovarni. Bila je ljubko dekle in vse jo je rado imelo. Ona pa želi postati nuna in odide v Ljubljano, od tam pa v Italijo. V Benetkah je prosila za sprejem v samostan Hčera Marije Pomočnice in prošnja je bila ugodno rešena.

Po končanem noviciatu je bila večkrat premeščena, dokler ni leta 1945 prišla v Padovo za vrata-

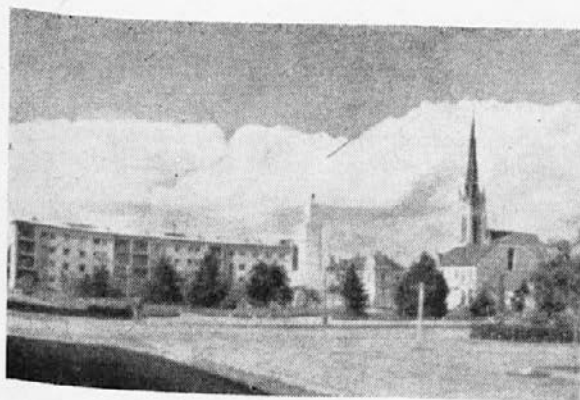
rico v ondodnem samostanu omenjene kongregacije. Kmalu je zbolela za jetiko. Poslali so jo na zdravljenje v Turin (sanatorij "Villa Salus"), toda zdravje se ji ni vrnilo. Tam je umrla dne 29. septembra 1947. Doživela je torej komaj dobrih 25 let.

Kdo je knjigo v Aniki Žitek napisal, v knjigi ni povedano. Vsekakor se je precej potrudil — ali potrudila, če je bila ena od Anikinih sester — da je v knjigi zbranih toliko podatkov. Tudi vsa Slovenija in posebej Prekmurje je dosti čedno opisano. Objavljene so v njej slike Anike, njenih staršev, rojstne hiše v Krogu, kapele sv. Mihaela v vasi in župnijske cerkve v Murski Soboti, kjer je bila Anika krščena in tudi birmana, in še druge.

Aniko samo opisuje knjiga kot čist vzor lepega mladega življenja. Že kot dekle doma je bila v vsem zgledna, do vseh ljubezniva, povsod priljubljena. Kot redovnica-nuna se je vadila v vseh krščanskih krepostih in jih dosegla v prav junaški meri. Na vse, ki so se z njo srečali, je napravila neizbrisen vtis. Niso je mogli pozabiti. Mnogi so prav zaradi srečanja z njo in opazovanja njenega lepega življenja sami začeli novo življenje opustili grešne navade.

Kolikor je znano, ima knjigo o Aniki Žitek le ena italijanska nuna v Avstraliji. Še ta se je ba je vrnila v domovino in knjigo odnesla s seboj. Ni vedela, če se še dobi in kje jo prodajajo. Niti se ni spominjala, odkod je knjiga prišla njej v roke.

Zanimivo bi bilo vedeti, če kdo naših prekmurških rojakov in rojakinj v Avstraliji pozna Žitekovo hišo v Krogu pri Murski Soboti in ve, kako je danes tam. Prav tako zanimivo bi bilo vedeti, če je Anika sploh znana v domačem kraju in še posebej laška knjiga o njej.

MURSKA SOBOTA: središče mesta

Misli, January, 1969

MURSKA SOBOTA: novo naselje

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

★ ŽAL MI JE, DA MORAM NOVOLETNO TIPKARIJO začeti s posmrtnicami. Smrt je obilno in nepričakovano kosila — nam vsem v opomin za začetek leta, da smo na tem svetu samo tuji in popotniki . . .

★ **Marjan Česnik** je bil rojen v Otlici pri Ajdovščini 6. decembra 1926. Pred nekako osemnajstimi leti je preko italijanskih taborišč prišel v Avstralijo. Prvi dve leti je živel v Tasmaniji, kjer se je poročil z avstralskim dekletom Dorothy Crowe. Kasneje sta se preselila v Viktorijo in sta do nedavnega živela v Heidelbergu, kjer je Marjan imel svoj Milkbar. Ne dolgo pred smrtjo sta kupila hišo v Pascoe Vale, kamor sta se preselila s svojo družino štirih otrok.

Dne 2. decembra je Marjana nenadoma zadela kap in je umrl med prevozom v Austin Hospital. Udeležil sem se pogrebne maše, ki jo je z molitvami in kratkim nagovorom opravil brat pokojnikove žene, Father Mark Crowe, iz Canberre, A.C.T. Nato je od cerkve sv. Pija X. v Heidelberg West krenil pogreb na Pine Ridge Memorial Cemetery v Coburg.

Pokojni Marijan Česnik je bil član tukajšnjega Slovenskega društva in je lani kakor predlanskim s slovensko skupino obiskal tudi domovino. V Otlici ima še žive starše, enega brata v Ajdovščini, enega pa menda v Ljubljani. Iskreno sožalje sorodnikom tukaj in v domovini. R.I.P.

★ V petek 6. decembra zvečer je na vrtu svojega doma v Norlane (Geelong) nenadoma umrl **Franc Nekrep**. Zadela ga je kap in poskus oživiti srce ni uspel. Maša zadušnica za pokoj njegove duše je bila v torek 10. decembra v cerkvi sv. Družine v Bell Parku, kjer se navadno zbiramo k slovenski maši. Pokopali smo ga na Eastern Cemetery.

Pokojni Franc je bil rojen 23. marca 1904 v vasi Žerjavce pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah. Po poklicu je bil čevljar. Poročil se je 8. junija 1925 v Guštanju z Marijo Sattler. Od sedmih otrok sta dva sinova in dve hčeri tukaj v Avstraliji (vsi poročeni), dve hčeri pa v Avstriji. — Pokojnik je leta 1954 bežal v Avstrijo in nato v Nemčijo, kamor je končno prišla za njim tudi žena. Tudi v Avstralijo je moral emigrirati najprej sam (leta 1955), leto kasneje je dospela za njim žena. Razen nekaj časa v S.A. je ves čas živel v Geelongu, zaposlen pa je bil v mesnici pri avstralski vojski.

Sorodnikom iskreno sožalje, Franc naj počiva v miru!

★ Najbolj nas je prizadela nenadna smrt našega neumornega javnega delavca **Ivana Urbasa**, ki je brez dvoma eden najbolj znanih Slovencev po Melbournu in okolici. Mislim in sem prepričan, da ni imel sovražnika med nami, tako je bil poznan in priljubljen, ter globoko spoštovan prav zaradi svojega verskega in narodnega prepričanja, ki ga ni nikoli skrival. Vsakemu je rad pomagal, pri vsaki dobrodelni ali kulturni akciji je bil zraven, dolga leta je pobiral med slovensko mašo, sodeloval pri odboru Slovenskega društva, videli smo ga na odru med našo igralsko skupino . . . Pri ponočnici na sveti večer je še veselo pobiral med verniki in voščil praznike na levo in desno; bil je tudi pri svetem obhajilu, pa ni ne on in nihče od nas slutil, da bo to sveto obhajilo njegova **popotnica v večnost**. Na božični dan opoldne se je s tremi fanti peljal proti domu na božično kosilo, na pol pota med slovensko cerkvijo in domom na Princess Street pa jim je počila guma na kolesu, avto je zaneslo s ceste in Ivan je obležal mrtev na pločniku . . . Težko sem verjel tej novici, ko sem jo bral v časopisu na adelaidskem letališču na Štefanovo dopoldne.

Pokojni "stric Urbas", kot smo ga radi klicali, je bil rojen 7. maja 1909 v družini Jerneja Urbasa in France r. Brus v Ivanjem selu, župnija Ulec na Notranjskem. Od petih otrok je zadnji umrl. Pred vojno in med njo je bil v Ljubljani pri orožnikih in policiji, po vojni se je umaknil v tujino. V Avstralijo je došel leta 1950 in bil še v Holmesglen Hostel, ko se je spoznal z Ivanko Jurca. Poročila sta se 19. junija 1954 v cerkvi Marije Magdalene v Jordanville. Ivanka je sestra generalnega vikarja koperske administrature in se vsa leta udeležuje pri našem cerkvenem petju, ki ga je do prihoda p. Odila tudi vodila. Z Ivanom sta živela v Footscrayu, dokler si nista pred nekaj leti kupila hišico v North Kew, ne daleč od Baragovega doma in slovenske cerkve.

Krsto z Ivanovimi zemskimi ostanki so pripeljali v slovensko cerkev v nedeljo 29. decembra ob petih popoldne. Mnogo rojakov ga je prišlo kropiti in pri rožnem vencu ob pol osmih zvečer je bila cerkev polna. Enako naslednji dan, 30. decembra, pri maši zadušnici ob pol enajstih. Po mojem kratkem nagovoru in pogrebni molitvah se je razvil sprevod, kakršnega pri nas doslej še ni imel nobeden rojakov. Ob odprtem grobu na keilorskem pokopališču mu je dve žalostinski zapel pevski zbor "Triglavl", cerkveni pevci pa Slomškovo "V nebesih sem doma". V slovo je ganljivo spregovoril Marjan Peršič, v imenu Slovenskega društva pa tudi predsednik Tone Slavič, ki je v grob vrgel nekaj planik s Triglava in prgišče slovenske prsti.

Težko bomo v Melbournu zamašili vrzel, ki je nastala ob izgubi "strica Urbasa". Le naj nas njegov plemeniti zgled opominja, da se radi žrtvujemo za skupno stvar. Spominjajmo se ga v svojih molitvah, žalujoči soprogi ter nečaku Antonu in njegovi ženi Ivanki pa iskreno sožalje.

★ Nismo še pokopali Ivana Urbasa, ko je iz Sydneya dospela po telefonu žalostna vest o težki avtomobilski nesreči, ki se je zgodila na Štefanovo zjutraj. Njena žrtev je **Viktor Maslo** iz Noble Parka, ki je odšel v N.S.W. za počitnice. Žena Roza je še v kritičnem stanju v bolnišnici, dočim je njen brat **Alojz Šabec** (zadnja leta v Sydneyu) kasneje podlegel poškodbam.

Pokojni Viktor je bil rojen v župniji Senožče (vas Gaberce) 12. februarja 1927. Poročil sem ju 19. marca 1969 v cerkvi sv. Petra, Clayton, ter sta si z ženo Rozi v Noble Parku ustvarila svoj domek.

Če bo pokopan v Sydneyu ali ga bodo prepeljali v Melbourne, še ne morem poročati. Vsekakor iskreno sožalje vsem žalujočim. Enako žalujočim za pokojnim Alojzom. Ženama in otrokom želimo skorajšnje okrevanje.

★ Letošnja polnočnica je bila zelo lepo obiskana in tudi vreme je bilo na naši strani. Seveda je bila votlina za Baragovim domom lepo okrašena in božično razsvetljena, za kar se moram zahvaliti fantom Baragovega doma. Okrasili so z barvnimi žarnicami tudi bor pred hostelom, da je to božično drevo svetilo daleč naokrog; in napravili so jaslice v votlini za mašo na prostem ter v obednici hostela. Pred jaslicami v obednici smo se zbrali na sveti večer poslušali božične pesmi, odmolili del rožnega venca in se slikali v spomin na božič 1968. Marsikdo fantov se bo kasneje v življenju spominjal teh svetih večerov v Baragovem domu, četudi daleč od doma, pa vendar tako domačih.

Letos smo za polnočnico presenetili prisotne z živimi jaslicami: Marija in Jožef sta z živim detetom (izposodili smo si za to noč dva meseca starega fantka) šla v spremstvu angelčkov v procesiji proti oltarju, kjer je sveto družinico čakal hlevček in prazne jasli, v katerih je na slamici potem vso polnočnico ležalo živo detece. Tako smo se najbolj približali originalnim jaslicam, ki jih je začel sv. Frančišek.

★ Kar lep je bil tudi obisk pri božični maši v Adelaidi, kamor sem odrčel na sveti dan zjutraj. To je enkrat v letu, ko je tudi avto prepočasno vozilo zame. Vesel sem, da morem ustreči adelaidskim Slovencem vsaj z božično mašo, ko že za polnočnico ne morem biti na dveh krajih.

Po vrnitvi domov sem zvedel, da je dosti ljudi prišlo na sveti dan k deseti maši, ki je seveda ni bilo. Že vsa leta je ni, objavljeno je bilo v Mislih, v mojem božičnem pismu in pri vseh slovenskih mašah zadnjih dveh mesecev. . . . Žal mi je, sem pač sam in se ne morem pretrgati na dvoje.

★ Ko to pišem, so naši zvonovi — vsaj upam — že na potovanju proti Avstraliji. Dne 29. decembra so na ladji "Angelina Lauro" odpluli iz genovskega pristanišča. Kakor sem že omenil, jih je Flotta Lauro brezplačno sprejela, zdaj pa sem v pogajanjih z državnim oddelkom za carino. Upam, da bom uspel in bodo prosti uvoznega davka.

Z božičnim pismom sem to leto razposlal posebne kuverte za božični dar naši cerkvi — za naše zvonove. Bog daj, da bi pokrili račun. Precej kuvert se je že vrnilo, a še vedno prihajajo.

Zvonove je vlila livarna Franca Mostarja na Galjevici pri Ljubljani. Tako bodo res pozdrav domovine, četudi so majhni in se z zvonovi po stolpih slovenskih cerkvá ne dajo primerjati. Največji ima 69 kilogramov in nosi ime sv. bratov Cirila in Metoda. Srednji je vlit v čast Mariji Pomagaj in je težak 55 kg, mali pa je navček in 44 kg težak. Ta nosi pomenljiv napis: **Mrtvim v spomin — živim v opomin!**

Verjetno bom že prihodnjič lahko objavil, kdaj bomo imeli slovesnost blagoslovitve zvonov.

★ Za našo cerkvico smo do danes nabrali \$ 30,445-51. Tu so vključeni tudi darovi za zvonove in cerkvene klopi. Nekaj klopi je še na ponudbo, če kdo hoče zanje darovati v spomin svojim pokojnim. Darovalca še tudi čakajo cerkveni lestenci, stoli in klečalniki, lektorsko stojalo in prižnica, enako spominski plošči pri glavnem vhodu. Na račun za tabernakelj je prišel prvi dar iz N.S.W., za kar iskren Bog plačaj.

Konec str. 15.

NOVI — ZVO — NOVI

Dr. Ivan Pregelj:

V Melbournu pri sv. Cirilu in Metodu so — ali bodo — dobili nove zvonove. Prav za prav: zvonove, novi so in niso, ko starih nikjer ni. Namesto čestitk jim (namreč melbournskim Slovencem) prinaša naš list prijazno povest, ki jo je spisal dr. Ivan Pregelj. S tem ne mislim reči, da je kaj podobnosti med zvonovi v Melbournu in onimi v Idriji. Zaman bi v Melbournu — se mi zdi — iskali Zlatoperja in Tino, da Kacafura sploh ne omenim. Kakšen Petač bi se morda našel, Petačka pa najbrž ne. Kvečjemu morda Maraževa teta. Torej je podobnost v glavnem samo v naslovu te zgodbe, ki naj bo v našem listu posvečena Melbournčanom, namesto Idrijsčanom, kamor jo je nameril pisatelj. Če jo pa hoče brati kdo, ki ni Melbournčan, mora poslati bratoma sv. Cirilu in Metodu EN DOLAR — za nove zvonove! — Ur.

POL GORIŠKE DEŽELE JE ŽE VEDELO, da so zbrali kmetje idrijske fare denar za nove zvonove in da se ti zvonovi pravkar vlivajo v Gorici. Idrija ob Bači je sicer majhna in skromna vas, in da je zašel glas o njenih še nedolžitih zvonovih celo do Gorice, temu je bil vzrok gotov Vestnik, ki je izšel vsako sredo iz Idrije proti Gorici v enem izvodu.

Ta netiskan list, ki je izhajal slednjo sredo in prinašal brez vsakega naročila vedno in vedno zopet staro vest in novico o idrijskih zvonovih, ni bil nahče drug nego tridesetletni voznik Anton Zlatoper iz Idrije.

Okoli osmih ob sredah je dospel Zlatoper redno na Most in ustavil pred "Petrom". Peter je bil rojen krčmar, zbadljiv in šegav in je že v petdeseto pozdravljaval Zlatoperja z vprašanjem, ki je samo po sebi zelo umestno, ki pa v ustih petičnega Petra ni zvenelo umestno:

"Zlatoper", je klical, "to bi mi povedal, kje si ti svoje zlato perje obral. Ali imate v Idriji zlate peteline?"

"Jaz nisem nobenega petelina obral", je odvrnil Zlatoper, "ti pa ki vem, da imaš zlata dovolj, si mi celo za moje zlato ime nevoščljiv".

"Tebi že ne," je dejal Peter in postavil merico grenkega pred voznika, "prav brez nič pa vem, da nisi. Nisi zastonj toliko dal za zvonove."

"Sem dal, kar sem dal", je odgovoril potolažen Zlatoper. "Če Bog dá, kmalu bodo peli".

"Bodo peli, če boste zvoniti znali", je odvrnil Peter.

"Kaj? Zvoniti? Zvoniš že, če le imaš na kaj. Taka fara ste Mostarji, pa imate počene lonce v cerkvi in stare pokrovke."

"Zdaj zabavljate. Pa niste mogli zadnjič škofa pozdraviti, ker se vam je zvon baš snel."

"Pri novih se ne bo snemal."

"Kdo ve, ste neki premalo nabrali."

"Za nas dovolj, in starih goldinarjev smo tudi nabrali, da bo imelel zvon bolj srebrn glas kakor struna."

In Vestnik je počasi krenil dalje do Ročinja. Pri Igavcu je ustavil in pozdravil godrnjavega krčmarja.

Krčmar je povedal, da so dobili novega kaplana, in je navedel tudi njegovo hibo, da ne zna peti.

"Mi pa nove zvonove dobimo, ti bodo znali peti, mislim".

"Pa pravite, da nimate denarja, Gorjani", je odvrnil krčmar, ki je bral poleg Zlatopera še en goriški list, ki je večkrat tožil, koliko da ljudje zmečejo denarja za božje poti, cerkve in maše.

"Tiho bodi", ga je posvaril Zlatoper, "kdor pri zvonovih ne stiska, vice odsluži".

Bič je počil, kolesa so zaškripala in voz se je odzibal proti Kanalu. Kanalski krojač in čevljar sta stala na vratih, ko je privozil Zlatoper mimo, in sta zapela tisto o Idrijčanih, ki ponoči fige kra-dejo — očitno pamflet na nedolžne Idrijčane, ki poznajo figovo drevo zgolj iz evangelijev in figo zgolj iz sejmov, kamor jih prinesejo Vipavci in Brici naprodaj.

Zlatoper je sicer že stokrat pribil, da Idrijčani niso tatovi, zdaj pa je mislil, da je spodobno vpričo prazničnega razpoloženja, ki ga čuti, če pove nekaj novega, in je odvrnil:

"Vi Kanalci pa le molčite, koliko vas pa je za en sold?"

"Nič nas ni za en sold", sta odvrnila krojač in čevljar.

"Pet vas je", jima je povedal Zlatoper vedoč, da so Kanalci hudi na to zbadljivo, ki sicer ne velja njim, nego ploščatim žabljem, ki jih kujejo Lokovčani in imenujejo "kanalce".

"Prezvetnost stresa Idrijčan", je dejal krojač.

"Zaradi tistih zvonov, katere bodo dolžni ostali", je odgovoril strupeno smolar.

"K vam ne pridemo na posodo iskat", je pog-nal konje Zlatoper in prišel ob štirih v Plave in ustavil pri Maražu, da obišče staro Maraževo te-to, ki je bila zelo gluha in se je čudila meneč, da je pogovor venomer o samih roparjih in tatovih.

"Nove zvonove dobimo, mati!"

"Zvonove?"

"Najmanjši bo trideset centov."

"Trideset!"

"Veliki celo petdeset centov!"

"Centov?!" In ženica je hitro našla umestno vez med pojmi, katere je čula, in zaključila:

"Kako so vam pa mogli ukrasti trideset cen-

tov težke zvonove?"

"Vsak dan manj slišite, mati", se je razje-zil Zlatoper.

"Slišim že, slišim, samo vidim slabo", je odvrnila, dočim je dobro videla in slabo slišala, pa ni hotela, da bi to drugi vedeli.

Drugi dan se vrača Zlatoper iz Gorice in usta-vi pri Maražu v Plaveh. Maraževa teta sedi v ve-ži-in se hudo prestraši, ko jo nagovori Zlatoper:

"Sem jih že videl, teta!"

"Tatove?" se ustraši žena.

"Zvonove, teta, zvonove! Kakor zlato se sve-tijo in vsi svetniki se poznajo na njih, kakor bi živeli: sv. Miha, sv. Gabriel, sv. Rafael, sv. Tro-jica in vsi drugi."

"Bog pomagaj", tarna ženica, ki je doumela očitno nekaj nepopisnega, groznega.

Zlatoper poganja skozi Kanal. Na vratih sto-ji čevljar, krojač je ravnokar zopet v krčmi.

"So že zvonovi", kliče Zlatoper iz globočine svojega veselja kljub trdnemu sklepu, da Kanal-cev niti ne pogleda ne več. Čevljar vihti v roki par čevljev in odvrne:

"So novi, so pa ne zate!"

"Jih niti zastonj ne maram", živo veruje Zlatoper, da bi mu jih utegnil Kanalec res vsiliti, 'papir devljete med podplate, samo da več zaslu-žite."

Kanalec meni, da ima Gorjan daljši jezik ne-go pamet, kar Idrijčan dejansko ovrže, ker ne odvrne nič. —

"Ampak da bi jih ti videl", vzbuja Zlatoper radovednost v Ročinju pri Ipavcu.

"Kaj da bi videl?" hoče vedeti Ipavec.

"Zvonove!" ga komaj ujame Zlatoper.

"Ti in tvoji zvonovi", se jezi Ipavec. "Pameti bi si dal uliti, ne pa zvonov!" Mož pravkar doči-tal članek o ljudski izobrazbi. —

Okoli ene privozi Zlatoper mimo "Petra". Pe-ter se je bil ravnokar najedel in popil merico vi-na in dremlje na klopi

"Kar milo se mi je storilo, ko sem jih videl, naše zvonove", pozdravi Zlatoper. Peter je čudo-vo človek; celo v spanju misli logično:

"Slišal si jih, slišal", popravlja dobesedno, za-kaj zvonov vendar ne gledamo, ampak poslušamo. —

Okoli štirih privozi Zlatoper srečno domov. Pred Petačem ustavi. Že čakajo nanj celo sam gos-pod župnik.

"So že uliti!" kliče Zlatoper in snema klobuk z glave.

"Saj vem, da so," odvrne župnik Lužnik, do-ber ali trd gospod.

Dalje str. 23

Izpod Triglava

V ZADEVI DR. ADLEŠIČA je treba poročilo v preteklem mesecu popraviti. Ni šel v tujino z begunci leta 1945, saj takrat že davno ni bil več doma. Leta 1941, ko so Italijani priključili Slovenijo svojemu "cesarstvu", so pozvali Adlešiča, ki je bil ljubljanski župan, naj prišeže zvestobo povečani Italiji. Ker je prisego odklonil, so ga odstavili in obsodili na izgon v Italijo. Lahko si je pa sam izbral kraj v Italiji in izbral si je južne Tirole. Tam je preživel vojno in dočkal nje konec. Ker se pa pod komunistični režim v domovino ni maral vrniti, je po nekaj letih odšel v Ameriko, njer je imel nekaj sorodnikov.

V TRSTU JE SLOVENSKO UČITELJIŠČE, ki nosi ime Antona Martina Slomška, lani praznovalo 20 letnico obstoja in obenem žalovalo zaradi upokojitve zavodovega ravnatelja dr. Antona Kacina. Že to, da nosi zavod Slomškovo ime, je zasluga njegovega dosedanjega ravnatelja. Sploh je dr. Kacin ena najbolj znanih in spoštovanih osebnosti v primorskem zamejstvu. Proforski zbor se je ginljivo poslovil od njega in med drugim izjavil: Ime dr. Kacina je najtesneje povezano z našim zavodom. Vodstvo zavoda je prevzel v težavnih povojnih okoliščinah. Pod njegovim vodstvom je zavod vzgajal že celo vrsto mladih šolnikov. V njem je imela naša mladina očetovsko razpoložena ravnatelja, proforski zbor pa razumevajočega predstojnika.

SLOVENSKI KOROŠCI so v lanskem oktobru priredili veliko versko manifestacijo pri Gospe Sveti nad Celovcem. Udeležilo se je manifestacije okoli 3.000 ljudi. Poleg drugih slovesnosti so imeli tudi nastope pevskih zborov iz cele slovenske Koroške. Bila jih je dolga vrsta in peli so same Marijine pesmi. Za sklep so nastopili vsi zbori skupaj pod taktirko Tomaža Holmarja in zapeli Sattnerjevo: S cveticami te venčamo.

"KRAJEVNI LEKSIKON SLOVENIJE" je v načrtu Državne založbe v Ljubljani za leto 1969. Izšel bo v treh debelih zvezkih. Prvi zvezek bo orisal zahodni del Slovenije. Dodani mu bodo zemljevidi vseh obravnavanih občin. Knjiga bo vezana v polusnje in bo štela 490 strani. Cena ji bo 1200 novih dinarjev.

V IDRIJI je bil konec novembra "dialog" med marksisti in katoličani. S strani marksistov sta bila glavna govornika znana zgrajena komunista Kerševan in Rotar. Katoličane sta zastopala pomožni škof dr. Grmič in profesor Janžekovič. Poročajo da sta obe strani vzeli zadevo prav resno. Tudi marksisti niso prišli le s kakim norčevanjem na dan. "Spreobrnili" seveda ni nihče nikogar, vendar sta komunista priznala, da je znanstvenik lahko veren, tudi dober katoličan, in da ima tudi vsak profesor pod komunisti pravico hoditi v cerkev. Znanost in vera si nista nujno v nasprotju, to sta Kerševan in Rotar morala priznati.

V SEŽANI so resno upali, da bo komunistična oblast vrnila župniji župnišče in kaplanijo, ki sta bili svoj čas nacionalizirani in prepisani na občino. Župnikov napor, da bi poslopje dobil nazaj, je seveda podpiral tudi škof dr. Jenko. Dolgo se je vlekel, toda nedavno je prišla končna rešitev: NE! Ta odgovor pristojnih oblasti dovolj jasno kaže, da se odnosi oblasti do cerkvenih zadev niso kaj prida spremenili, čeprav jugoslovanski konzul v Sydneyu misli, da moramo vsi peti slavo PROTOKOLU med Belgradom in Vatikanom. Tudi škof dr. Jenko kar ne more dobiti dovoljenja za zgradbo cerkve v Novi Gorici. Slišimo, da mu je bila prošnja spet odbita. Dokončno?

PISMO S KOROŠKEGA pove tudi to: V letošnji jeseni je bila prava invazija k nam iz Slovenije. Vse, kar doli poje in igra, hoče priti k nam na Koroško, da nam pokaže svoje zmožnosti in odnese šilinge. Gostovalo je delavsko prosvetno društvo iz Mengša s Kreftovimi "Celjskimi grofi." Bile so tri predstave. Gostovali so člani mariborskega gledališča s Cankarjevo predstavo — tri predstave. Gostoval je "Slovenski oktet", tudi s tremi predstavami Gostovala je ljubljanska filharmonija, nazadnje pa še akademski pevski zbor Tone Tomšič. Za organizacijo prireditve so se radi obračali na tukajšnje "Krščansko kulturno zvezo."

SLOVENSKI KOROŠCI dobivajo vabila, naj pridejo gostovat s kako prireditvijo v Slovenijo. Meje so vedno bolj odprte, kulturna povezava na vseh poljih med Slovenijo, Koroško in Tržaškogoriško se jači iz leta v leto. Medsebojnih trenj je vedno manj. Toda za gostovanje Korošcev v Sloveniji niso dobri pogoji. Poleg gmotnega vprašanja in zaposlenosti doma na raznih poljih je tudi to, da Korošci nimajo zares reprezentivnega zbora, čeprav jih je lepa vrsta in ne slabih. Za nastope izven Koroške je pa dovolj izvežban najbrž samo zbor GALLUS, ki ga vodi dr. Cigan.

CISTOKRVNI LIPICANCI so bili vpreženi v kočije, ki so tekle nedavno po novi avtomobilski cesti med Komnom in štanjelom na Krasu. V kočijah so se vozili fantje in dekleta v pestrih kraških narodnih nošah. V vseh vaseh ob potu so stali slavoloki s pozdravi in množica ljudi. Bila je vesela proslava odprtja modernizirane ceste, ki naj krepkeje zveže Jadransko morje — od Nabrežine — s slovenskimi kraji bolj proti vzhodu.

V KOPRSKI LUKI se promet krepko razvija. V lanskem oktobru so pretovorili 110,000 ton blaga. Za vse leto so dosegli po vsej verjetnosti nekaj nad milijon ton. Zelo veliko tega blaga obstoji v južnem sadju, ki je namenjeno raznim krajem po srednji Evropi. Med drugimi ladjami se je v Koprju ustavila tudi libanonska ladja Katina, ki je pripeljala 25,300 ton nafte. Od tam odpeljejo nafto po novi slovenski železniški progi v Slavonski brod, kjer je znana rafinerija.

LJUBLJANSKI PAVLIHA ima še vedno nekaj dobrih. Nekdo pa primer pravi: Najrajši grem na volitve, kadar volimo kakšno miss lepotic. Vsaj vem, koga volim. — Ali pogovor: Čudim se ti, kandidiraš za ljudskega poslanca. Oni je odgovoril: Veš, samo zato, da mi ne bo treba imeti opravka z ljudmi. — In ta: Pri nas ne poznamo brezposelnosti, le nekoliko pomanjkanja dela. — Pa še ena: Hej Slovani, naša slovenska reč po češkoslovaških dogodkih nekam čudno klije.

V ČRNEM VRHU NAD IDRIJO je poleg Lovke najbolj privlačno zimsko športno središče na Primorskem. Imajo dve smučarski vlečnici v letošnji zimi in v načrtu je hotel s 180 ležišči. Snujejo tudi dvorano za razne prireditve, bar, kegljišče in celo zimski plavalni bazen. Zanimanje za Črni vrh zbuja turistični podjetniki v obmorskih krajih na jugu, zlasti v Ankaranu.

V LJUBLJANI JE ZBOROVALA v decembru Zveza komunistov Slovenije. Je bil njen šesti kongres. To je bratovščina ali tovarišija, ki šteje 68,942 članov in članic. Ti pičli odstotki celotnega prebivalstva Slovenije imajo v republiki vso oblast, vse pravice, tudi vse naloge. Vodijo politiko, gospodarstvo, kulturo, vse. Nihče, ki ni član tovarišije, ne sme imeti v deželi besede. Pa se vendar tej čudoviti uredbi javnega življenja reče — ljudska demokracija . . .

IZ GORICE JE BILA DOMA slikarica Avgusta Šantel, ki je nedavno umrla v Ljubljani v svojem 92. letu. Bila je sestra znanega slikarja in glasbenika Šaša Šantla. Službovala je kot učiteljica po raznih krajih Slovenije, tudi v Mariboru in Ljubljani.

LEON STUKELJ, OLIMPIJEC, je proti koncu leta slavil v Mariboru svojo 70-letnico. Jubilant je sočeloval na treh olimpiadah: v Parizu, Amsterdamu in Berlinu. Bil je najbolj uspešen slovenski olimpijec. Nastopal je kot telovadec na orodju, drog in krogi, odnesel je poleg manjših tudi tri zlate kolajne.

PRAV OB SLAPOVIH NIAGARE je mariborski škof dr. Držečnik lani, ko je bil na obisku v Kanadi, naletel na Mariborčana Janeza Holerja. Janez ima tam veliko zemljišče in na njem podjetje, ki prinaša letno preko milijona dolarjev grobega dobička. Pa je Janez še primeroma mlad in je prišel v Kanado komaj pred desetimi leti. Škofu je bil to nov dokaz, kako se naš človek zna izkazati v podjetnosti in se v tujem svetu lepo uveljavi.

"NASA LUČ", mesečnik za Slovence na tujem, piše: Naneslo je, da je prišlo skupaj po dolgem času pet bivših sošolcev. Trije so bili še fantje, dva poročena. Eden poročenih vpraša fante porogljivo: Ali ni napisal Finžgar povesti z naslovom STRICI? — Eden fantov je odgovoril: Je napisal tako povest. Pa je napisal tudi drugo, daljšo in bolj slavno: **POD SVOBODNIM SONCEM . . .**

V SPOMIN NA OBISK

ŠKOFA DR. JANEZA JENKA
DARUJEMO

Za Slovenik

\$ 50: Neimenovan; \$ 25: Fr. Vr.; \$ 10: F.K., C. Grmek, A. Lackner; Stanislav Rapotec; \$ 7: Janez Verbek; \$ 6: Julija Plesničar; \$ 5: J. Šveb, Maks Korže; \$ 4: Tom Možina, A. Bavdek; \$ 3: M.R., Adolf Vadnjal; \$ 2: Vil Mrdjen, Otmar Raner, Ivan Zlatar, Stanko Pevc, Peter Bižal, Marija Treven; \$ 1: J. Krušec, Dan Sinigoj, J. Kampus, Slavko Fabian, Ciril Škofič, Ludve Lumar.

Za prvo objavo v letu 1969 — ni slabo! Odpošil-jamo v vsotah po 200 dolarjev. Še manjka! Pa vemo, da ne bomo — odnehali! Nadaljujmo!

ZGODBA MOJEGA ŽIVLJENJA

Priredila Marija N., Melbourne

Na vprašanje Marije N., Melbourne, če bi kdo vedel za slovensko avtobiografijo Helene Keller, se nihče ni oglasil. Zato se je sama lotila dela in nam obeta prispevati poglavja iz Helenine knjige za vse letošnje številke. Upam, da boste radi čitali. — Ur.

I

Z NEKAKIM STRAHOM PRIČENJAM pisati zgodbo mojega življenja. Nič rada ne potegnem proč zavese, ki zakriva moja otroška leta kot nekaka zlata meglica. Pisati lastni življenjepis ni lahka reč. Ko skušam razbrati svoje najbolj zgodnje vtise, se mi zazdi, da ne morem ločiti, kaj se je res zgodilo in kaj je samo moja domišljija. Tudi to je, da sem marsikaj iz svojega zgodnjega šolanja že pozabila. Kako ne bi, ko sem pozneje doživela toliko vznícenja ob vedno novih odkritjih.

Da ne bom koga dolgačasila, naj vržem na papir le nekaj črtic in dogodkov iz svojega življenja, ki se mi zdijo najbolj zanimivi in zame važni.

Rodila sem se 27. junija 1880 v mestecu Tus-cumbia, ki leži na severu ameriške države Alabama. Moj oče je bil po rodu iz Švice in eden mojih švicarskih prednikov je poučeval gluhe otroke, pa tudi spisal knjigo, kako jih jih je treba šolati. To je vsekakor posebno naključje. Oče je bil lastnik dosti obširnega zemljišča v Alabami.

Mati Katarina Adams je bila druga žena mojemu očetu in mnogo mlajša. Ko sem se jaz rodila, sem živila v majhni hiši in ne daleč od nje je bil rožni vrt. Na njem so se zbirali drobni ptički in pridne čebelice. Družina je stanovala v bolj oddaljenem večjem poslopju. Prvi časi mojega življenja so bili pač kakor pri vsakem drugem otroku. Bila sem prvo dete v družini, vse je šlo gladko po mojem. Po Cezarjevo: Prišla sem, videla, zmagala. Pravi jo, da sem bila že zgodaj močno samozavestna. Tudi enako ukazljiva. Kar sem videla pri odraslih, sem posnemala. Imela sem komaj šest mesecev, pa sem že znala vprašati: Kako kaj? Pozneje še več drugih besed. Besedo "voda" sem obdržala v spominu še potem, ko sem zbolela. Izgovarjala sem jo nekako kot "wah-wah".

Shodila sem, kot mi povejo, ko sem imela leto dni. Kako? Mati me je ravno skopala in me imela v naročju. Nenadoma sem zapazila na gladkih tleh ples sončnih žarkov in sene, ki so prihajale skozi okno. To me je tako pritegnilo, da sem se izmuznila materi in planila lovit "zajčke". Ko sem se naveličala, sem sedla na tla in jokaje prosila mamo, naj me spet vzame k sebi.

Ti lepi dnevi niso trajali dolgo. Ena sama cve-toča pomlad ob žvrgolenju ptičjih jat, eno samo poletje polno bohotnih rož, ena sama jesen zlate-ga listja na drevju — to je vse, kar sem užila v otroški sreči. Tedaj pa, v pustem mesecu februarju, me je napadla bolezen in me porinila nazaj v nesvestnost novorojenčka. Želodec in možgani sta največ trpeli. Zdravniki so mislili, da bom umrla. Toda neko jutro me je pustila mrzlica prav tako nepričakovano, kot je nepričakovano prišla. Veliko veselje je zavladalo v družini, toda nihče, niti zdravnik, ni vedel, da ne bom nikoli več ne videla ne slišala.

Zdi se mi, da se nekoliko zavedam, kako je bilo med boleznijo. Posebno še nekako čutim ljubkost materinih rok, ki so mi skušale lajšati trpljenje. Tudi še pomnim, se mi zdi, kako sem se včasih sunkoma prebudila iz vročničnega spanja in obrnila oči v steno, proč od svetlobe, ki sem jo poprej tako ljubila. Toda vsak dan je bilo okoli mene bolj temno in tiho — temu sem se kmalu čisto privadila — dokler ni prišla moja učiteljica.

II.

Nič dosti ne vem, kako je bilo z mano potem, ko je bolezen odšla. Le nekaj malega se spominjam. Po večini sem menda bila v materinem naročju, ko je opravljala svoje gospodinjske posle. Moje roke so otipale vse, kar so dosegle, in opazovale vse, kar se je gibalo. Kmalu sem čutila potrebo po sporazumevanju z okolico. Naučila sem se odkimati, kadar sem hotela reči "ne", prikimati za "da". Sunek z roko je pomenil "proč", potegljaj za rob obleke "semkaj"! Če sem želela kruha, sem nakazala rezanje z nožem, če sladoleđ, sem se tresla kot bi me zeblo. Tako sem se uvajala v sporazumevanje z ljudmi.

Ko sem imela pet let, sem znala zravhati svoje perilo in ga spraviti, ko je prišlo oprano nazaj. Poznala sem svoje reči od reči drugih. Po obleki, ki sta jo nosili mati in teta, sem spoznavala, kdaj mislita kam iti, in vedno sem prosila, naj me vzameta s seboj. Ko smo imeli goste, sem smela zmemor biti navzočna, ko so odhajali, sem jim mahala v slovo. Prihod gostov ali obiskovalcev sem spoznavala tako, da sem čutila loput vežnih vrat in drugih hrupov.

Ne vem, kdaj sem se začela zavedati, da sem drugačna kot ostali ljudje. Gotovo pa prej, preden je prišla moja učiteljica. Dobro sem opazila, da se ljudje okoli mene sporazmejo z gibanjem ustnic. Da to pomeni govorjenje, nisem vedela. Včasih sem smela stati med dvema, ki sta se pogovarjala. Prsmeta sem jima držala na ustnicah in skušala dognati, kaj odpiranje in zapiranje ust pomeni. Ker tega nisem mogla, me je popadla taka jeza, da sem brčala in kričala, dokler nisem bila vsa izčrpana.

Mislím, da sem se zavedala, kako hudoben otrok sem. Vedela sem, da boli Elo, našo služkinjo, če jo brcam in sujem, kadar me popade jeza. Pozneje mi je bilo tudi res žal. Pa ne toliko, da bi prihodnjič ne napravila iste grdobiye. Navadno sem se igrala s črnko Marto, ki je bila hčerka naše kuharice in še z neko drugo deklico. Marta je moje znake z rokami in druge dobro razumela in mojim zahtevam vedno ustregla. Vedela je, da bi se sicer morala ruvati z menoj. Bila sem dobro razvita in močna, zahtevala sem svoje, pa naj pride kar hoče. Če ni šlo drugače, sem uporabljala nohte in zobe.

Pogosto smo se igrala v kuhinji, pa smo tudi delale. Gnetle smo kepe iz testa, napravljale sladoleđ, mlele kavo in podobno. Krmile smo kokoši in purane, ki so v trumah postajali pred kuhinjskimi vrati. Nekaj je bilo prav krotkih in sem jih lahko čez in čez otipala. Eden puranov mi je nekoč ukradel cel paradižnik iz roke in zbežal z njim.

Misli, January, 1969

Menda je bil to zgled za nas, da smo ukradle kuharici sveže pečeno potico, jo odnesle v drvarnico in vso pojedle. Jaz sem bila potem kar zares bolna. Pa sem premišljevala, če je tako zbolel tudi puran, ki se je preobjedel ukradenega paradižnika.

Neki ptiči so gnezdili v naši okolici kar na tleh med visoko travo. Zabavale smo se s tem, da smo iskale njihova gnezda in pobirale jajca. Večkrat me je prijelo, da bi spet šla na tako delo. Kako naj Marti svojo željo povem? Počenila sem, naredila "gnezdo" z dlanmi in jih položila na tla. Marta je takoj razumela. Ko smo našle jajca, jih nisem pustila Marti nesti domov. Z mnogimi znaki sem ji dokazovala, da jih bo med potjo pobila. Vedno sem jih odnesla jaz sama. Veliko zanimivosti je bilo zame v hlevih pri konjih in kravah. Vse sem otipavala in se seznanjala z živalmi. Še ko so krave molzli, sem smela včasih otipavati vimena in seske. Zgodilo se je, da me je krava pošteno ošvistila z repom. Vsaka šola pač nekaj stane.

Božič je bil zame in Marto velik praznik. Seveda nisem imela pojma, kaj praznik pomeni in kaj vse v hišo prinaša, toda še sam prijeten vonj, ki se je širil okoli, je bil zame ves prazničen. Potem pa drobne sladkarije, ki so jih nama dajali, da bi jim dali mir. Vsem sva bili na poti, pa so nama dajali tudi kakšne majhne opravke. Prebiralí sva rozine, drobili dišave, smeli sva lizati kuhalnice, ki so jih jemali iz loncev. Miklavžu sem nastavljala, ker so to delali drugi. Vendar me to ni posebno zanimalo. Nič bolj zgodaj nisem zato vstala, da bi hitela pogledat, kaj mi je prinesel.

Druga moja tovarišica je bila psica Bela. Stara in lena. Rajši je ležala in spala, namesto da bi se igrala z mano. Zaman sem se trudila, da bi jo naučila razumevati moj jezik z znaki. Včasih se je zdelo, da me začinja ubogati, pa se je spet osvojejavila in naredila po svoje. Nejevoljno je pihnila in šla ležat drugam. Razočarana sem jo pustila, kjer je bila, šla sem iskat Marto.

Nekoč sem svoj predpasnik po nesreči grdo zmoliča in ga skušala hitro posušiti. V dnevni sobi na ognjišču je bil le majhen ogenjček. Blizu plamenčkov sem razgrnila predpasnik. Čutila sem, da se bo kaj počasi sušil. Stopila sem bliže in razgrnila predpasnik prav nad žareče oglje. Ogenj je planil v plamen in dosegel tudi mene. Naenkrat je zagorela moja obleka. Strašno sem zatulila in priklicala staro služkinjo. Vrgla je name velik koc in me z njim ovila, da me je skoraj zadušilo. Toda rešila me je, le lase sem si ožgala in roke nekoliko opekla.

Bo šc.

"NAŠE ŽIVLJENJE"

Dr. Eman Pertl & žena

Tudi v Avstraliji — in po vsem svetu — je na dnevnem redu razpravljanje o potrebi spolnega pouka — iz spolne vzgoje — šolskih in že predšolskih otrok. Poglejmo nekoliko, kako se s tem vprašanjem spoprijemljejo v domovini Sloveniji. Knjiga je izšla 1. 1967 kot reden dar članom Mohorjeve družbe v Celju. Temu ali onemu med nami utegnejo naslednji izvlečki iz knjige priti prav. Ur.

Mamica, povej!

"MAMICA, KAJ JE POPKOVNICA?" je presenečeno mater vprašal štiriletni sinček. Le kje in kdaj je ujel to besedo? Saj je bil videti ves zaptljen v igro, ko so se odrasli pogovarjali in bili prepričani, da otrok nič ne posluša.

Otrok je strmel v mater in morala se je odločiti: izgovor, laž, ali resnica? Če se izogne odgovoru danes, bo morda otrok že jutri postavljaj še vse bolj "neprijetna" vprašanja.

Mati je vzela dečka v naročje in izbirala besede za dobro in primerno resnico. Tako resnico, ki bi jo mogel otrok razumeti in je ne bi kmalu zavrgel kot laž. Tako resnico, ki bi mu zagotavljala, da lahko zaupa staršem in jim v vsakem primeru verjame.

"Sinek, saj imava spominsko knjigo s tvojimi slikami. Vidiš, kako majhen si bil nekoč. Bil si pa poprej še manjši, kot kažejo te slike. Tako majhen si bil, da nisi mogel sam ne hoditi ne jesti, še dihati ne. Takrat si ležal na varnem v meni pod mojim srčkom in jaz sem dihala zate in ti dajala od svoje hrane. Zato pa si bil z menoj povezan s cevko, ki ji pravimo "popkovnica". Po tej cevki si dobival od mene vsega, kar ti je bilo potrebno.

"Ko si toliko dorasel, da bi lahko že živel sam, sem te rodila. Prišel si na svet in potem ti popkovnice ni bilo več treba. Zdravnik jo je prerezal. Ostal pa je nanjo spominček. Glej ga, tu na tvojem trebuščku. Tu je jamica, ki ji pravimo popek. Popek je znamenje, da sva bila tesno povezana, ko si bil še čisto majhen in samo moj."

Otrok je strmel v jamico in skušal razumeti, zakaj je tako mamin in mame ne bo mogel nikoli pozabiti. Po tem razgovoru jima ni bilo več težko, da bi se pogovarjala tudi o sosedovi hčerki, ki se

je rodila. Tudi ne o mami, ki doji otroka in mu s hrano daje zdravje, življenje. Niti ne o ženah, ki čakajo otroka — in o podobnih rečeh.

Otrok si je sam želel bratca ali sestrico. Poteklo je nekaj let, preden se mu je želja izpolnila. Ko je bila mama noseča, ji je pomagal prenašati manjša bremena. Včasih je priloškoval gibanju otročička pod njenim srčkom in končno ves srečen dočakal sestrico. Prvim razlagam so sledile nove in z njimi napotki: mamica daje otroku vse, zato spoštuj matere in deklice, ki bodo tudi nekoč mamice in nekomu sestrice!

Ta spolna poučitev in spolno vzgajanje je uspelo in dečka ni bilo treba pozneje opominjati zaradi neprimerne vedenja in napačnega gledanja na ženski spol.

Četudi je bila hčerka že drugi otrok, so pa nesrečne okoliščine preprečile podoben pouk kot poprej pri bratcu. Mati je čakala, da začne tudi hčerka radovedno spraševati. Prehitel jo je neroden slučaj. V bližini je tetka pričakovala prvega otroka, ko je bilo deklici pet let. Tetko je poznala še vso vitko in gibko, zato se je tem bolj začudila, ko je postajala neokretna in nekam zavaljena.

"Tetka, kaj pa je tebi, da imaš tak trebuh?" je nedolžno vprašala. Tedaj se hipoma oglasi babica: "Saj veš, koliko češenj sta pojedli ti in tetka. Kar za celo skledo jih je šlo".

Mala deklica je bil s tem "pojasnilom" še kar nekam zadovoljna, ne pa njena mama. Kam z lažjo? Ali naj jo naprti dragi stari babici? Pri vsem tam je bilo v tistem trenutku še najbolj primerno in preprosto — molčati. Laž je pa spreminjala svoj obraz, kot bi se hotela rogati vzgojiteljem. Tetka je namreč kmalu enkrat po tistem dnevu rekla, da hoče tudi ona imeti hčerkico, da ne bo vedno tako sama.

"Kje jo boš pa dobila? Kdo ti jo bo dal?"

"V bolnišnico bom šla. Tam imajo dosti majhnih otrok. Lahko si enega izbereš in vzameš domov. Jaz bom izbrala deklico, najlepšo deklico, in si jo odnesem domov."

"O, tetka, ali bom smela takrat s teboj? Pomagala ti bom izbirati!"

"Seveda pojdeš. Obe bova izbirali in ti mi boš pomagala, ko jo bom negovala."

Načrt sta obnavljali — na mamino veliko nejevoljo — vsak dan. Veselje male nečakinje je bilo nepopisno. Toda tetine laži so nazadnje prinesle — nepopisno razočaranje. Nekoč je deklica šla spet k teti in našla hišo prazno. Teta je odšla v bolnišnico po hčerko — sama. Razočarana deklica se je spustila v jok. Teta ni držala besede. Ni je vzela s seboj izbirati lepo deklico. Pa je prišlo še hujše.

★ Tudi novi krsti Vas verjetno zanimajo: 1. decembra je krstna voda občila Aleksandra, prvorojenca našega neumornega tesarja Alojza Kumarija in Elsie r. Vogrig, Broadmeadows. — Dan 7. decembra ima dva krsta: Anna Maria je hčerka Jožefa Farkaša in Rozine r. Cigan, West Sunshine, Sonja pa je novi član družine Albina Hrvatina in Milke r. Tumbas, Maribyrnong. — 14. decembra je bil krščen Adrian, sinko Draga Badanjeka in Ane r. Maltar, Glenhuntly; 15. decembra pa Marija, hčerka Antona Kolmana in Olge Julije r. Pisulak, St. Albans. — 21. decembra so tudi iz St. Albansa prinesli Cvetko, hčerko Franka Krainja in Angele r. Salamon. — 22. decembra sta bila dva krsta: Robert Rudolf jesinko Antona Verderberja in Katarine r. Karatovič, Richmond, Zlatko Milan pa sinko Franja Pauliča in Spase r. Cirkovska, Northcote. — Dennis je ime prvorojencu v družini Gvida Mikoliča in Nilve r. Rakar, Coburg. — Pet glavic je občila krstna voda v naši cerkvi 29. decembra: Roberta Jožefa, sinka Darka Erzetiča in Julijane r. Marvin so prinesli iz Chadstona, iz Reservoirja pa Jennifer, hčerko Stanka Bergoča in Stelle r. Iliopolou. Shirley Hedy je hčerka v družini Franka Ratelja in Gizele r. Wesenschegg, Springvale, Peter in Pavel pa sta bratca-dvojčka, novi prirastek v družini Benita Grizančiča in Lee r. Pannoza, Clayton.

Vrnila se je teta domov in prinesla — fantka. In ta je bil — po mnenju male — neznansko grd in tuj!

Čas je tekel in lajšal razočaranje. Čas je prinesel tudi priložnost za poučitev brez laži. Mama je na to priložnost potrpežljivo čakala. Deklica je opazila podobno spremembo tudi na telesu znane gospe Sonje. Rekla je mami:

“Mamica, zdaj je pa zima in nikjer ni česenj. In vendar je gospa Sonja taka, kot je bil tetka nekoč”.

Zdaj je imela mama težjo nalogo kot nekoč pri sinčku. Morala je najprej nekako opravičiti laž dobre babice, potem je šele mogla dodati pravilno razlago brez laži.

Ona laž je rodila razočaranje in jezo, po mami ni pravilni poučitvi pa je hčerka mamico gorko objela, saj jo je nekoč nosila pod srčkom, prav tako kot poprej bratca — kakor vse mamice svoje otročičke.

(Bo že.)

★ Seveda tudi brez porok ni bilo ta mesec: 7. decembra sta si obljubila zakonsko zvestobo Adolf Grandovec in Hermina Gorjanc. Ženin je doma iz Trstenika, župnija Šentrupert na Dolenjskem, nevestin rojstni kraj pa so Sajevče, župnija Hrenovice. — 21. decembra so bili pred našim oltarjem trije pari: Alojz Butinar je podal roko nedavno iz domovine došli nevesti Frančiški Lenaršič. Ženin je doma iz Huj, župnija Pregarje, nevesta pa je bila rojena v Ljubljani. — V Ivanovcu je rojen in v Čakovcu krščen Štefan Crep, ki je dobil za ženko Biserko Lončarič, rojeno v Belem Manastiru in krščeno v naši kapeli v Kew. — Iz Lukavca pa je doma Vinko Cigetič, ki je rekel “da” Biserki Šmid, rojeni v Zagrebu. — 27. decembra smo v poročno knjigo vpisali Franca Krenosa in Marto Lukovnjak. Ženin je doma iz Pucovcev, župnija Brezovci, nevesta pa je iz Stare nove vasi in krščena v Križevcih pri Ljutomeru. — 28. decembra sem poročal v cerkvi sv. Petra in Pavla v West Geelongu: Belokranjčan Jože Ramuta (rojen v vasi Osojnik, semiška fara) je podal roko Veseli Trogljič (rojena v Šestanovcu in krščena v Žeževici).

Vsem novim parom iskrene čestitke!

★ Da ne bo manjkala statistika rojstev, porok in smrti za leto 1968, je tukaj nekaj števil: Krstov je zapisala moja krstna knjiga to leto 121 (dva sta krsta odraslih) in en sprejem v katoliško Cerkev. 38 krstov je bilo že v novi cerkvi. — Porok sem zapisal 42, od teh jih je bilo 7 sklenjenih že v novi cerkvi 4 pa so bili poveljavljani civilni zakoni. Znanih smrtnih slučajev smo imeli v Victoriji to leto 16 (od teh ena smrt novorojenčka), v Južni Avstraliji pa 3. Pa jih je gotovo še kaj, pa zanje nismo zvedeli. — Vsekakor so tudi te številke dokaj zgovorne.

★ Mohorske knjige kar pridno gredo. Dospelo so nekaj dni pred božičem, glavna pošiljka pa ravno na božični večer. — Na ponudbo so tudi fotografije od birme v oktobru. Vidite in naročite jih lahko pri meni v Baragovem domu. — Obenem naprošam vse rojake, ki so pridno fotografirali na dan blagoslovitve cerkve, da bi odstopili kopije lepih posnetkov. Najlepše bomo uporabili v tisku v Spominski knjigi.

★ Letos bo Svečnica ravno na prvo nedeljo v mesecu februarju. Zvečer ob pol osmih bomo imeli v naši cerkvi Marijansko pobožnost z blagoslovom. To bo prvič, da bodo pod strop nove cerkve zadozele pete litanije Matere božje. Pridite!

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

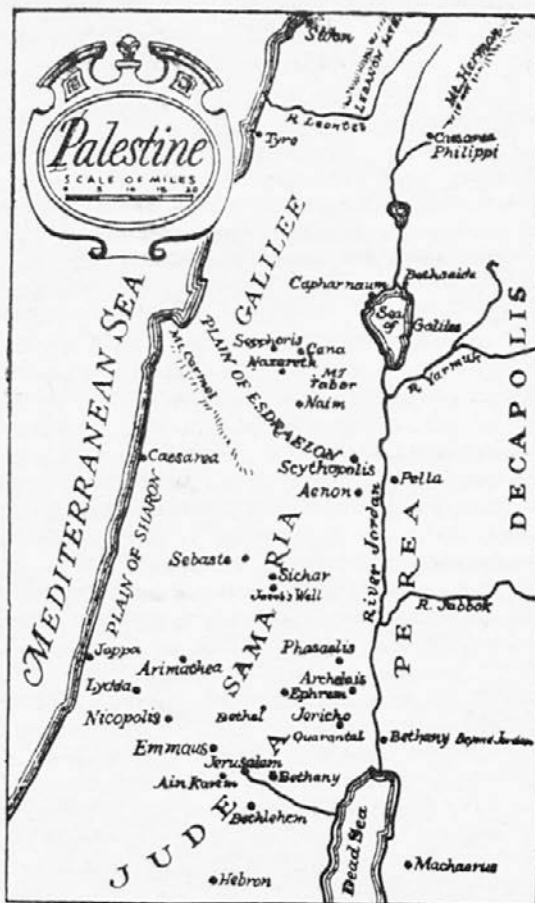
Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

BESEDA O MEČU

In rekel jim je (Jezus): "Ko sem vas poslal brez mošnje in torbe in čevljev, ali ste kaj pogrešali? Odgovorili so: Nič. "Zdaj pa", jim je rekel, "kdor ima mošnjo, naj jo vzame, prav tako tudi torbo; in kdor je nima, naj proda svoj plašč in kupi meč. Zakaj povem vam, da se mora na meni spolniti še ta beseda v pismu: In hudodelcem je bil prištet. Moja stvar se namreč bliža koncu" — Apostoli so rekli: Gospod, glej, tukaj sta dva meča. On pa jim je rekel: "Dosti je."

JEZUS SE POSLAVLJA

"Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujete v Boga, tudi vame verujte. V hiši mojega Očeta je mnogo bivališč. Če bi ne bilo tako, bi vam bil povedal, ker odhajam, da vam prostor pripravim. In

OROŽJE ZA DUHOVNI BOJ

Ob koncu prejšnjega odstavka (Glej MISLI za oktober!) so vsi učenci s Petrom vred velikodušno, pa obenem lahkomišlno zatrjevali, da se nikoli ne bodo izneverili Gospodu. Niso se zavedali, kako strašne ure so tik pred njimi. Jezus jih je hotel opozoriti, kako težki bodo naslednji dnevi, pa jim je spregovoril o meču. Če bi šlo za zgolj človeška sredstva, bi bil res bolj potreben meč kot vrhnji plašč. Šlo je seveda za duhovni boj, pa da bi ga učenci lažje doumeli, je uporabil primer o meču, najbolj očitnem znaku borbe. Pa so vendar napuščno razumeli, besedo o meču so vzeli dobesedno. Zato je Gospod kratko zaključil: Dosti o tem: Češ: govorimo o čem drugem-

NAJBOLJ POTREBNO OROŽJE: VERA!

Ta poslovljni govor apostolom tik pred zaključkom zadnje večerje nam je ohranil samo evangelist

Misli, January, 1969

če odidem in vam prostor pripravim, bom zopet prišel in vas k sebi vzela, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz. In kam grem, veste in za pot veste."

Tomaž mu reče: Gospod, ne vemo, kam greš; in kako bi mogli vedeti za pot?

Jezus mu reče: "Jaz sem pot in resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu, razen po meni. Če bi poznali mene, bi poznali tudi mojega Očeta. Odslej ga boste poznali in vidite ga."

Filip mu reče: Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo.

Jezus mu govori: "Toliko časa sem med vami, Filip, in me nisi spoznal. Kdor vidi mene, vidi Očeta. Kako moreš govoriti: Pokaži nam Očeta? Ne veruješ, da sem jaz v Očetu in Oče v meni? Besed, ki vam jih jaz govorim, ne govorim sam od sebe. Oče, ki prebiva v meni, on izvršuje dela. Verujte mi, da sem jaz v Očetu in Oče v meni. Če pa ne, verujte zaradi del samih. Resnično, resnično, povem vam: Kdor v me veruje, bo dela, ki jih jaz izvršujem, tudi sam izvrševal; in še večja kot ta bo izvrševal, ker grem k Očetu. In kar koli boste prosili v mojem imenu, to bom storil, da se Oče poveleča v Sinu. Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom to izpolnil."

OBLJUBA SVETEGA DUHA-TOLAŽNIKA

"Ako me ljubite, ohranite moje zapovedi. In jaz bom prosil Očeta in vam bo dal drugega Tolažnika, da ostane pri vas vekomaj, Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna; vi pa ga poznate... zakaj pri vas tudi ne prebiva in bo v vas. Ne bom vas zapustil sirot, prišel bom k vam. Še malo in svet me ne bo več videl; vi pa me boste videli, zakaj jaz živim in vi boste živeli. V tistem času boste spoznali, da sem jaz v svojem Očetu in vi v meni in jaz v vas. Kdor ima moje zapovedi in jih spoľnuje, ta je, ki me ljubi; a kdor mene ljubi, ga bo ljubil moj Oče in jaz ga bom ljubil in se mu razodel."

Reče mu Juda — ne Iskariot — : Gospod, in kaj je, da se hočeš razodeli nam, ne pa svetu?

Jezus mu je odgovoril: "Ako me kdo ljubi, bo moje besedo spoľnjeval. In moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala. Kdor pa me ne ljubi, mojih besed ne spoľnuje. In besede, ki jih slišite, niso moje, ampak Očeta, ki me je poslal. — To sem vam razodel, ko sem bil pri vas. Tolažnik Sveti Duh pa, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega in spoľnil vsega, kar sem vam povedal."

Janez. *Ginljiv govor je. Sicer se v njem mnoge misli ponavljajo iz drugih Jezusovih govorov, pa se ne smemo temu čuditi, ko vemo, kako počasni so bili učenci za razumevanje globokih Jezusovih besed. Skušaj biti kar mogoče nazoren. Odhaja, ne bo več pri njih, čaka ga težka pot, toda po isti poti bodo učenci prišli za njim. Cilj poti je Bog Oče, ki ima veliko hišo in prijetna bivališča za vse. Podobna "hiše" v nebesih je očitno vzeta od templja v Jeruzalemu, dovolj nazorna slika za učence, ki jim je abstraktno razmišljanje tako težko.*

Kljub temu prihajajo učenci z vprašanji, da bi jih človek ne pričakoval. Vendar so dobrodošla. Gospodu dajo priložnost, da znova poudari nujnost vere, vere v Očeta in njega samega, pa nudi tudi globok pogled v skrivnosti te vere. Kako važen je Jezusov rek: Jaz sem pot, resnica in življenje! In: Jaz sem v Očetu in Oče v meni! To je nad vse jasna izjava, da Jezus ni samo človek, kot ga vidijo oči apostolov, ampak tudi Bog, druga oseba presv. Trojice. V urah trpljenja, i za Jezus nastopa, bo vse to skrito človeškemu gledanju, toda oko vere bo videlo. Ko bodo učenci zbegani in se jih bo loteval dvom, naj se spomnijo teh besed.

IZ GLOBOKE VERE — PRISRČNA LJUBEZEN

Od vere, ki je tako nujno potrebna apostolom, preskoči Jezus k besedi o ljubezni. Vera, ki je delavna, sama od sebe zraste v ljubezn. In vir najvišje ljubezni je — Sveti Duh. Jezus mu daje naslov, ki ga je grški jezik prevedel v "paraklitus". Slovensko besedilo mu pravi: Tolažnik. Prvotni pomen besede "paraklitus" je sicer "zagovornik" ali advokat. Toda ko učenci z žulostjo mislijo na to, da jih bo Jezus zapustil, pa jim odhajajoči obeta drugega namesto sebe, je kar na mestu izraz: Tolažnik.

Jezusov govor nenadno prekine s svojim vprašanjem apostol Juda, ki zmotno obrača Jezusove besede samo na apostole, kakor da drugim ljudem ne veljajo. Morda je v ozadju njegovega vprašanja še bolj zmotna misel: ali si res ne bo Jezus podvrgel vsega sveta kot kot mogočen svetni kralj? Kar verjetno je, da se Juda še ni otrešel tega pričakovanja, čeravno je Jezus že dostikrat izbijal to misel iz glave učencem in Judom sploh.

Tu Jezus ne začenja tu napačno pričakovanje pobijati od kraja. Mirno nadaljuje svoj pouk o Svetem Duhu. Vendar vsaj indirektno odgovarja tudi Judu: ako me KDO ljubi . . . Torej kdorkoli bo ljubil, vsakemu se bo razodel, k vsakemu bo prišel z Očetom in Sv. Duhom — ne le apstolom veljajo vse te besede, vsemu svetu veljajo.

DOBREMU OČETU V SPOMIN

Ernesta Vran, Vic.

PRED ENIM LETOM MI JE UMRL OČE in že od takrat imam v mislih, da bi kaj napisala o njem. Odlašala sem, dokler me ni spodbudila ga. Stojkovič s svojim spisom. Sicer ni imela posebne sreče s svojim spisom, pa ji moramo dati priznanje, da je sploh pisala. Koliko nas drugih nima ne poguma ne volje.

Moj oče je bil rojen leta 1880, najmlajši od 15 otrok. Več bratov in sester mu je zgodaj umrlo, da jih niti ni poznal. Jaz sem poznala le tri očeteve sestre, ki so dosegle starost nad 90 let. Naša sosedja je bila starejša od mojega očeta in je rada pripovedovala o mojih stricah in tetah. Ko sem nekoč ob njenem pripovedovanju pomilovalno zinjila: Uboga nona, kako je vzdržala, ko so ji otroci po vrsti za jetiko umirali, se je sosedja kar razjezila in rekla:

“Neumnica, da tako govoriš. Poznala sem očeta in mater, oba sta bila zdrava in ves vaš rod je zdrav. Druge reči so bile krive zgodnjih smrti. Vsi so bili zelo pridni, na delu so se pregreli, niso se pazili, prišel je prehlad in njegove posledice”.

Tudi moj oče je bil telesno bolj šibak, duševno pa močno razvit. Tak je bil še v visoki starosti. Ljubil je življenje, ljubil je ljudi, prav posebno še otroke. Vedno je znal z njimi pravilno ravnati. Bom navedla tri primere iz svojega spomina.

Ko sem bila že odrasla, smo nekoč z očetom in svakinjo obirali češnje na velikem starem drevesu. Proti večeru so prignali otroci s paše mimo nas živino in se spravili nad mlada češnjeva drevesa v bližini in trgali po mili volji. Oče je splezal dol in jim oponesel:

“Mar ne bi tudi vi rajši na tem starem drevesu trgali, lažje bi splezali gor kot jaz”.

Otroci so se mu smejali in mu ponujali češenj iz svojihpolni h žepov, češ: te pokusite, oče, so sveže in sočne, one na starem drevesu so preveč zrele in stare”.

Oče bi se bil lahko vznejevoljil, ko so mu tako nagajali, pa je rajši prasnjal v smeh in z roko odrinil otroke, ki so silili vanj. Zadeva je šla mimo brez nejevolje.

Ko sem leta 1952 prišla domov iz zapora, se je v kuhinji poleg mojih nečakov grel še en fantek, ki ga nisem poznala. Ko so si otroci malo ogreli prste, so drug za drugim spet zdrveli na dvorišče v sneg, oni fantek je pa ostal. Zlezal je očetu na kolena in se igral z njegovimi obrvmi, ušesi in tako dalje. Oče mu je pripovedoval razne dogodiv-

ščine. Ko se je zmračilo, je fantek odšel. Vprašala sem očeta, če je tudi ta naš. Odgovoril mi je:

“Da, kadar pride k nam, je tudi on naš. Veš, ta otrok ve, po čem je kruh. Starše ima take, da bi bilo bolje brez njih. Od vasi do vasi ga prekladajo, enkrat v to družino drugič v drugo, nikjer pa nimajo zanj ljubezni”.

Tedaj sem razumela, zakaj je bila otroku ljubša družčina in ljubezen starega moža kot otroški vrišč na dvorišču.

Zdaj naj posežem nazaj v svoja otroška leta. Neki večer, ko smo molili različni venec, je ena mojih sester vodila molitev in izpustila pri vsaki desetki dve Zdravemariji. Oče je ves čas molčal, po končani molitvi je pa rekel hčeri: Pavlina, zdaj pa izmoli še vse izpuščene zdravemarije. Jaz sem bila še zelo majhna, nisem še hodila v šolo, pa sem se ponudila, da jaz opravim molitve namesto Pavline. Večina je bila proti temu, češ da bom prepočasna. Oče je pa takoj potegnil z mano in dejal, da sem že dovolj velika. Njemu se niso upali nasprotovati in so se vdali. Ob koncu molitve je pa prišlo do čudne nerodnosti.

V naši hiši smo namreč večkrat molili tudi za poganke otroke. Jaz takrat še nisem vedela, kateri otroci so to. Besedo sem razumela po svoje. Ndaleč od nas je vas, ki se imenuje Podgrad. Nekateri ji pravijo tudi Podvršnik, da se ne motijo s Pod novim Gradom. Ljudem iz tiste vasi pravijo Pogregjani. In tako sem jaz tisti večer s ponosom na koncu nastavila očenaš še za pogregjanske otroke. Vsi so bruhnil v smeh, meni je pa šlo na jok. Oče je počakal, da so se dovoljnasmeljali, nič jih ni miril. Potem je pa z vso resnobo začel Podravljena Kraljica in še druge molitve. Vse je potegnil za seboj in na tihem je vsak vedel, da se med molitvijo ne gre smejati.

Moj oče je bil tudi zelo gostoljuben, nič manj do beračev kot na primer do duhovnikov. Eni in drugi so se radi pri nas ustavljali in bili deležni gostoljubnosti. Lahko bi tudi iz tega poglavja marsikaj napisala, pa bi bilo predolgo. Le eno naj omenim. Svoje goste smo tudi prenočevali, če je bilo treba. Oče je imel zelo rad pod streho duhovnike in ti so radi ostajali. Premožnejši v vasi so jih skušali dobiti k sebi. Nekoč je prišla neka gospodinja k nam in duhovnika kar za rokav potegovala s seboj, češ: pridite k nam, gospod, saj vidite, da jih je pri tej hiši brez vas preveč. Duhovnik je bil v zadregi, moj oče se je pa nasmehnil in rekel: Gospod, saj poznate Salomonovo razsodbo. Raztrgali vas ne bomo. Duhovnik je pokimal in odšel k oni hiši.

V času vojne so se pri nas oglašali vsi mogoči ljudje. Seveda tudi taki, ki so nas zganjali na “mitinge”. Moj oče ni hotel priznati, da so nosilci kul-

ture. Ugovarjal jim je, da njihovo početje ne vodi po pravi poti. V velike prepire se pa ni spuščal z njimi. Rajši je svoje misli skladal v kitice in tako in se na tihem vdajal poeziji. Za moža, ki je vedno živel na kmetih in hodil samo v osnovne šole, se mi pesmi ne zdijo slabe. Po končani vojni jih je dal poslati v Ljubljano, da bi jih natisnili. Ni mogel verjeti, da jih ne bodo hoteli. Svoje razočaranje je izrekel nekako tako: Ali so res na vodstvu zdaj taki ljudje, kot so hodili k nam med vojno? Kakšna je razlika med današnjimi rdečimi in nekdanjimi črnimi fašisti?

Če ne bo preveč in bosta dve pesmi objavljeni v MISLIH, naj omenim, da je Barka naša vas, Balkan pa je ime hriba, ki je nad vasjo 665 m visok.

BARŠKA HIMNA

Pod Balkanom vas Barka stoji,
duh tega ljudstva do neba kipi.
Narod kulturn je čvrst in krepak,
prirojen noben mu hudičev ni znak.

Čistih duš in pridnih rok
zahteva od nas tudi Bog.
Krepka je njih korenina,
to priča tudi zgodovina.

Že davno petje je tu razvito,
kakor zarja sončnih svitov.
Prepevali so pred sto in sto leti
v čast narodu, fantu, dekletu.

ZLATI JUBILEJ SLOVENSKE SESTRE

Nekaj kratov smo jo sydneyski Slovenci že videli med seboj, prišla je med nas iz Mittagonga, NSW. Živi v ondodnem samostanu Frančiškanskih Marijinih Misijonark in vodi šolski šivalni oddelek.

To je s. **Gebardina Hrastnik**. Nekaj pred koncem leta je slavila zlati jubilej redovniških obljub skupaj z dvema drugima sosestrama. Od Slovencev je bil navzočen dr. I. Mikula in Renato Legiša, ki s svojo družino živi blizu tam.

S. Gebardina se je rodila v župniji Prihorje pri Slov. Bistrici. Zgodaj je šla od doma in vstopila na Dunaju v nunski samostan. Mnogo let je bila misijonarka na Kitajskem. Po mučnem zasljučanju pod komunisti je bila izgnana in je pred 12 leti prišla v Avstralijo.

Balkan, sin stare planine,
ki čuvaš hribe in doline,
čuvaj tudi narod svoj,
ki prebiva pod teboj.

ENAKOST JE NEMOGOČA

Enakost bi že še kar bila,
če ne bi narava različno rodila.
Kako je v naravi povsod razlika,
nam kaže sledeča slika:

Poglej strme visoke gore,
tihe, deroče in plitve vode,
primerjaj zelene planine,
lepe in rodovitne doline:
enakosti ne vdobiš,
če noč in dan za njo letiš.

Ljudje so še najbolj različne vrste,
kakor imamo na rokah prste.
So majhni, veliki, pridni in leni,
dveh enakih ne dobiš po nobeni ceni.

Takih dokazov imaš še dosti,
bodisi v zraku ali zeleni hosti.
To pa lahko razume vsak,
da pridnemu len ni nikoli enak.

Enakost bo pravo moč dobila,
kadar bo zemlja brez obdelave rodila.
Takrat bomo vince brez kupic pili
in si ga kar iz rešeta točili.

Lansko leto je za zlati jubilej dobila dovoljenje, da je po dolgih dolgih letih spet obiskala domovino in rojstni kraj. Slika jo kaže med brati in sestrami, ki so bili iz srca veseli zopetnega snidenja.

Iskrene čestitke, častita sestra, in še na mnoga leta!

MOJE MISLI OB DESETLETNICI REVIIJE

“MISLI”

Janez Primožič

SEVEDA VEM, DA NAŠ LIST STOPA V SVOJE OSEMNAJSO LETO, pa napis nad tem člankom ima svoj pomen. Z januarjem 1959 smo dobili MISLI v sedanji prikupni obliki, ki zasluži ime “revija.” Ali tudi “óbzornik.” V tej obliki prihaja list med nas točno deset let in prihaja čudovito redno. Prinaša nam mnogo vrednega branja, poleg drugega tudi zabavnega. Ves čas se drži načela, označenega v glavi na prvi strani: MISLI — božje in človeške.

Sem naročnik na MISLI od vsega začetka in lahko zasledujem ves razvoj lista od prvih razmnoženih izdanj, potem tiskanih v obliki časopisa, končno v sedanji revialni obliki. V začetku je imel list mnogo finančnih težav. Za njegov obstoj so se prirejale zabave po raznih neselbinah. S prihodom sedanjega urednika v Avstralijo so se pričeli za MISLI novi časi. Uvidel je, da našemu glasilu na taki podlagi ni bodočnosti. Če ljudje hočejo imeti kaj tiska v materinem jeziku, naj tudi nekaj žrtvujejo. Iz lastnega žepa. Uvedel je predpisano naročnino, skromno, bolj podobno miloščini kot plačevanju dolga. Uspel je in ko je lani dvignil naročnino na 3 dolarje, po vsem videzu še vedno uspeva. Obdržal je pa vir dohodkov, ki ga je “pode-doval” od prednikov — (tiskovni) SKLAD. Tudi to mu uspeva.

Jaz se imam zahvaliti rojaku Stanku Sivcu, da imam vse letnike MISLI lepo vezane in so pravi krak moji domači knjižnici. Ves razvoj lista mi je takorekoč vedno pred očmi. Mnogi rojakji, ki so prišli pozneje v Avstralijo in še prihajajo, seveda ne poznajo tega razvoja. Zato je že marsikateri od teh začudeno obstal z očmi na mojih vezanih letnikih in me prosil, naj mu posodim prve zvezke, da si jih ogleda. Ko mi jih je prinesel nazaj, je prav po mojem lastnem mnenju dejal, da občuduje MISLI prvih časov, češ kako so takratne MISLI živ izraz tukajšnje slovenske bitnosti. Da, ako prelistavam strani tedanjih MISLI, zasledim marsikaj o slovenskih dejavnostih v tej deželi, kar je pozneje pojemale. Na primer o Brisbanu, kjer živim že od leta 1951, najdem marsikaj, kar bi bilo brez MISLI pozabljeno.

Pa ni tako le glede Brisbane, velja enako za druge kraje in naselbine. Seveda so razumljive razlike med tedaj in danes. Na kontinent so prihajali rojaki in rojakinje v bolj ali manj strnjenem toku, s seboj so prinašali val navdušenja za domačo besedo, ki jim je bila kakor mati, ki jih spre-

mlja v tujo deželo. Nič še niso imeli na sebi okuženja z naslado prilično visokega življenjskega standarda. V vsaki številki tedanjih MISLI najdem že poročila o prireditvah in zabavah v raznih naselbinah, pozneje pa ne več toliko. Ne vem, če pravilno sodim, toda zdi se mi, da se Slovenci hitro navdušimo za kakšno stvar, pa tudi hitro omanemo. Žaleti bi res bilo, da bi se v našem skupnem listu — edinem, ki izhaja v tisku med nami — kaj več bralo o društvenem življenju Slovencev v Avstraliji. Ako izvzamemo napore Slovenskega društva v Sydneyu za lastni Dom, od drugod komaj kaj izvemo. Tu bi vprašal: Kje so poročevalci?

Ko stopajo MISLI v 18. leto izhajanja in v 11. v revialni obliki, želim, da bi ne le ostale na sedanji višini, nego tudi še napredovale. To seveda ne odvisi le od tako požrtvovalnega urednika in njegovih najožjih prispevkarjev, ampak od nas vseh. Treba je dopisovati, list redno finančno podpirati in tudi pridobivati novih naročnikov. Tako bomo list še okrepili in iz njega zajemali mesec za mesecem duševno hrano. Ne pozabimo, da nam je ta prav tako potrebna kot telesna. In je tudi toliko bolj dobrodošla, kolikor bolj je povita v našo lepo slovenščino.

Naj še dodam: tudi naša imena naj se ne skrivajo za nekim poangleženim črkovanjem, naj ostanejo taka, kot so zapisana v krstni knjigi. Nobene-ga vzroka ni, da bi ne mogli ostati pristni Slovenci po duhu in po imenu!

ZVONOVI

Oton Župančič:

Bim — bim, bim — bim!

Jaz dan zvonim,
na okna vsa trkam,
zaspance budim,
budim — bim — bim!

Bam — bam, bam — bam!
Jaz sonca vam dam,
en pehar za polje,
en pehar za hram
ga dam, — bam — bam!

Bom — bom, bom — bom!
Kje tvoj je dom?
Kdor pot si izgrešil,
jaz vodil te bom,
te bom — bom — bom!

PISALI SO, ČITAJMO!

Anica Kralj v Svobodni Sloveniji: Tinček je pil besede iz očkovih ust: Sam boš lahko čital pravljice. Kupil ti bom knjigo o živalih, čital boš o hudobnem tigru, o dobrem slonu, o medvedih." Tinček je požiral slino: "In o letalih?" je bruhnilo iz njega.

"Tudi o letalih in raketah", je zatrjeval očka. "Kako bodo šli na luno, boš tudi že sam čital. Morda boš tudi ti šel enkrat tja gor. A — dobro me poglej — najprej v šolo in se pridno učiti, fant moj! Brez šole ne moreš nikamor, ostaneš revček tepček."

— ★ —

Danes imajo ljudje veliko možnosti, da se izobrazijo. Srednja šola je postala že nujnost, tako poleg nje razne strokovne specializacije za posebne tehnične poklice. Tudi univerze, ki nudijo najvišjo izobrazbo, so prepolne študirajoče mladine obeh spolov.

Naša, slovenska mladina je nadarjena, to nam jasno pričajo uspehi naših študentov na najrazličnejših šolah. Zakaj nimamo večjega števila študentov? Težko je opravičiti to pomanjkijivost. Ker ni vedno revščina razlog, da mladina ne študira, ga je treba iskati v šibkosti staršev.

Znano je, da mladostniki v gotovem času zasovražijo šolo in jo radi zapuščajo, češ: rad bi že delal in pomagal doma. Kratkovidni starši se največkrat uklonijo iz šibkosti, včasih pa tudi iz želje po novem zaslužku.

Marsikdo pozneje objokuje to nepopravljivo zmoto. Tako oče in mati tožita, ko je že prepozno: "Škoda je našega fanta," toži oče, "lahko bi bil danes na univerzi kakor sosedov, saj je bil dovolj brihten. Le kam sem gledal." Mati vidi še več: "Tudi fant sam je nesrečen. Pravi, da bo ostal vse večne čase tam, kjer je danes, — dober mizar, morda tudi bogat, a raje bi bil ubog in izobražen."

Tudi za vso našo slovensko skupnost je pomanjkanje visokih izobražencev huda rana. Bili bi nam v veliko moralno pomoč in kot skupnosti pred tuji tudi v velik ponos.

Mlajši starši naj o tem vprašanju resno preišljejejo!

Žrtve? Seveda so žrtve, a brez njih se ne dajo velike stvari.

Tako smo občutili "veliko stvar", ko je pred nekaj dnevi ob zaključku srednješolskega tečaja, spregovoril študent, ki je tečaj končal. Rekel je med drugim: "V imenu svojih sošolcev naj gre zahvala vsem, ki so nam omogočili obiskovati ta tečaj. — — —, Naučili smo se ljubiti vse, kar je slovenskega, posebno pa materin jezik" — — — "Obljubljamo, da ne bomo izdali pridobljenih dobrin in jih bomo vestno in spoštljivo čuvali. Iz njih bomo črpali nove moči in jih posredovali mlajšim."

Bog daj!

Škof dr. Jenko med rojaki v Brisbanu

NARODNA PRIPOVEDKA O JAKOBU KOVAČU

Poslal Ivan Štrucelj

Slikal Evgen Brajdot

I

Nekako ob razpadu rimskega cesarstva se je kovač z ženo naselil ob cesti. Na levo in desno so se razprostirali obširni gozdovi. Postavil si je skromno hišico in seveda kovačnico. Popravljali je vozove in podkaval konje raznim trgovcem, ki so potovali skozi široke gozdove po stari rimski cesti.

Kovač in njegova žena sta bila zelo dobra in pobožna človeka. Zelo sta bila žalostna, ker jima Bog ni dal otroka. Na dan sv. Jakoba sta se odpravila v gozd po oglje, ki ga je mož že poprej našel. Ko sta se približala ogljenici, začujeta milo jokati otroka. Naglih korakov se bližata kraju, od koder je prihajal jok. Pod mogočno bukvijo v senci na mahu je ležalo dete. Drobne očke so mu bile vse zatečene od joka, usteca pa skoraj do kraja zamašena z mahom in travo. Videti je bilo, da si je vse neslo v usta, karkoli je doseglo.

Kovač in njegova žena ga hitro dvigneta, očistita in odhitita z njim domov. Bil je fantek. Najprej sta ga nahranila s kozjim mlekom, potem mu je žena hitro napravila lepo oblekico. Ker sta ga našla na sv. Jakoba dan, sta mu dala ime Jakob.

Mali Jakob je lepo rasel in se razvijal v čvrste ga dečka. Kovač in kovačica sta ga bila zelo vesela in skrbela zanj kot za lastnega otroka. Stari kovač je mladega učil kovačije, žena raznih molitev, pa tudi usmiljenja do drugih ljudi. Na začetnje obeh krušnih staršev je mladi Jakob od dne do dne postajal čudovito močan, mnogo preveč za svoja leta. (Dalje)

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 7: Janez Klinar, dr. M. Kukec, Maks Hartman; § 4: O. Raner, J. Grilj, Viktor Čar, Mirko Drovc, J. Mravljak; § 3: H. Dolinar, V. Mrdjen, I. Zlatar, Fr. Rolih, D. Skoberne, St. Gruntar, Niko Kraje;

§ 2: M. Merlak, Jos. Proskurin, Andr. Lavrenčič, D. Pavič, I. Frank., Sl. Fabian, J. Plesničar, A. Stojkovič, St. Pevc, A. Bavdek, Fr. Petelin, P. Bižal, J. Kveder, K. Kobal, Al. Mikulič, Br. Cvetkovič, Fr. Šveb, Vik. Ferfolja, F. Toplak, J. Mrčun, A. Bogovič, A. Lackner, Jos. Štemberger, V. Štolfa, A. Iskra, K. Levstek, J. Debevec, Fr. Omers, M. Koren, B. Bolko, A. Jesenko, I. Kobal, Gr. Smotlak, V. Mavrič, M. Okorn, dr. M. Colja, L. Smuc;

§ 1: M. Marsič, J. Rotar, Fr. Maljevec, Iv. Študent, T. Možina, M. Saksida, J. Tomšič, Evg. Benc, J. Šeh, Z. Brkovec, Fr. Kovač, Iv. Zuodar, A. Campaner, N. Kodele, M. Veljkovič, P. Bernetič, F. Kovačič, M. delle Vedove, R. Twrdy, I. Plesničar, Fr. Hervatin, J. Škraba, Jos. Slavec, Al. Butinar, M. Nekrep, K. Mlinarič, dr. E. Miglič, Fr. Bračko, I. Horvat, J. Tomažič, št. Markuža, št. Močilnik, St. Vadnjal, Ed. Žvab, C. Škofič, Br. Iskra, L. Lumbar, J. Kromar, M. Kogovšek;

§ 1-50: M. Habenschuss; § 0-50: Fr. Petek; § 0-20: Fr. Kodrič.

P. PODERŽAJ, INDIJA: § 10: Neimen.; § 5: Janez Šveb; § 2: Ivanka študent, Jože Čeh, Antonija Stojkovič; § 1 D. Sinigoj.

SLOMŠKOVA ZADEVA: §5: Franc Šveb, Neimenovan; § 1: Peter Bizjan.

In spet: Prísrečna hvala vsem! Bog obilno povrni!

K r s t i

Ian Andrew Makovec, Kingsgrove. Oče Ivan, mati Jožica r. Koren. Botrovala sta Franc Makovec in Ema Krajnc — 5.10.1968.

Štefan Robert Mesarič, Hurlstone Park. Oče Štefan, mati Marija r. Vebarič. Botrovala Herman in Francka Škornik — 6.10.1968.

Kimberly Hajsinger, Fairfield. Oče Slavko, mati Sharyl r. Ings. Botrovala Ivan in Margaret Vidmar — 13.10.1968.

Franc Simon Omers, Croydon Park. Oče Franc, mati Veronika r. Vitek. Botrovala Jože Debevc in Anka Peharda — 27.12.1968.

Carmen Frances Kalc, Condell Park. Oče Bran-ko, mati Albina r. Vičič. Botra v domovini sta Dušan Kalc in Irena Hrvatina, tu sta jih zastopala Anton in Marija Vrh — 29.12.1968.

Martin Danev, Hillsdale. Oče Franc, mati Mag-dalena r. Azzopardi. Botrovala Emanuel Azzopardi in Bruna Favari — 4.1.1969.

Elizabeth Frank, Bankstown. Oče Jože, mati Marta r. Pavel. Botrovala Viktor in Irena Bašek — 4.1.1969.

Domenico F. B. Cavanna, Ovada, Italija, in **Judita Iva Jenko** iz Ljubljane. Priči sta bila Jože Bagnasco in Cecil Barakin — 28.12.1968.

Marijan Koren iz župnije Drežnica in **Boja Brilič** iz župnije Bruška (Benkovac). Priči **Mirko Jurkovič** in **Ivo Blažević** — 29.12.1968.

Rudolf Špehar iz župnije Vinica pri Črnomlju in **Nada Verzel** iz Maribora. Priči **Mirko Lukežič** in **Marija Verzel** — 4.1.1969.

Smrt in pogreb.

O smrtni nezgodi rojakov **Viktorja Masla** in **Alojzija Šabca** poroča p. Bazilij v tipkariji. Dostavljamo: Viktorjevo truplo so prepeljali za pogreb v Melbourne. Šabčeva družina, ki je nekaj dni prebila v bolnišnici, je že doma.

Pogreb pokojnega **Alojzija Šabca** je bil 7. januarja v Cambelltownu, NSW. Po maši zadržani smo ga pospremili na pokopališče istotam. Naj v miru počiva, družini iskreno sožalje.

“STOP PRESS”: Tik preden je šla ta številka v tisk, smo zvedeli, da je umrla tudi Maslova žena **Roza** in bosta menda oba pokopana v Sydneyu: **Viktor in Roza Maslo**. R. in P.

Z V O N O V I . . .

s str. 9

“Ali si pripeljal sveče?”

“Bog ti meni pomagaj! Zvonove sem šel gledat, pa sem na sveče pozabil”.

“Ali si ti kak voznik,” udari župnik po svojem škornju s palico, dočim bevske župnikov pes v osramočenega voznika.

Malo poparjen izprega **Zlatoper** pred **Petačem**, da požene konje začasno v **Petačev hlev**, da se ne prehlade, dočim bo razkladal **Petač** — **Urban Kozorog** s pravim imenom — je vaški župan, krčmar in trgovec. Z levim očesom križem gleda, zato pa govori in misli naravnost. **Zlatoper** se za **Petačevo** prijateljstvo zelo poteguje, morda tudi zato, ker mu daje **Petač** obilen zaslužek, še bolj pa morda zato, ker je zdaj **Zlatoper** star trideset let in je čas, da misli na ženitev, in ker je **Petačeva Tina** tudi stara nekako trideset let — kaj pravimo, šestindvajset proč jih je — in tudi misli na možitev. O kaki zapreki, čemu bi se **Zlatoper** in **Tina** ne vzela, tedaj ni govora. Morda je pa vendarle zapreka? Morda!

(Bomo videli — ur.)

Misli, January, 1969

S.D.S. — AKCIJA ZA DOM

vas vabi na

ZABAVO NA LADJI

v soboto 25. januarja 1969.

Vkrčamo se na pomolu št. 2. Circular Quay točno ob osmih zvečer. Ladja se vrne v pristanišče ob 12. uri.

Odbor Akcije

Z Vseh Vetrov

TEDNIK "SVOBODNA SLOVENIJA" v Argentini je ponatisnil iz MISLI članek gorenjskega fanta: Mimo zank in spletk v Avstralijo. Članek uvaja s temi besedami: Pod komunisti je odrasel, od njih dobil vso šolsko in politično vzgojo, pod njimi je že zavzemal vidna mesta v komunističnih ustanovah, pa ni mogel več zdržati med njimi. Njegov sestavek je zanimiv za razumevanje miselnosti novega slovenskega rodu pod komunisti in za sodobno politično stvarnost v domovini.

"HRVATI IZVAN DOMOVINE" je naslov knjigi, ki jo je izdala zabrebška IZSELJENSKA MATICA in jo je spisal partizanski general Holjevac. Po pisateljevih podatkih, ki jih kritika ima za točne, je danes vsak četrti Hrvat nekje v inozemstvu. Vseh skupaj je zunaj domovine 1,650,000 — torej več kot milijon in pol. Vsako leto odide v zapadno Evropo ali Ameriko kakih 6,000 Hrvatov. Po mnenju pisatelja to pomeni veliko izgubo narodu v domovini. V isti knjigi je tudi povedano, da je v emigraciji 360,000 Slovencev in le 200,000 Srbov.

ČEŠKOSLOVAŠKA — sedaj feredacija vsaj na papirju — šteje 11,000,000 Čehov, 3,500,000 Slovakov, 130,000 Nemcev, 500,000 Madžarov, 70,000 Poljakov, in 55,000 Ukrajincev. Vse navedene manjšine so dobile posebne garancije. Verjetno se bodo te garancije pod sovjetsko okupacijo lažje izpolnjevale kot federativna uravnano med Čehi in Slovaki, po katerih ima država svoje ime. Kar zadeva verske stvari, vse kaže, da je "odjuga", začeta po padcu Novotnyja, ostala v veljavi tudi še pod sovjetsko okupacijo. Vsaj do neke meje.

AVSTRIJSKA POŠTNA UPRAVA je za pretekli Božič izdala znamko za dva šilinga s hlevčkom in vsemi pripadajočimi osebami ter objekti. Zgoraj je tudi zvezda in napis: 150 Jahre — Stille Nacht, Heilige Nacht. Tako je proslavljena 150letnica najbolj splošno priljubljene božične pesmi, ki je nastala v Avstriji, od tam šla po vsem svetu in v svetu tudi — ostala. Kako je pesem nastala, po svetu za Božič zelo radi spet opišejo.

DRUŽBA SV. MOHORJA V CELOVCU je štelala v letu 1968 8313 udov. Na Koroškem samem jih je bilo 4500, ostali so bili iz zamejstva in izseljenstva. Lansko število, kot navedeno, pomeni majhen padec, ker so v izseljenstvu nekateri poverjeniki odpovedali sodelovanje. Skozi prejšnjih pet ali šest let je pa število vsako leto nekoliko poskočilo. Število Mohorjanov na Koroškem pa ostaja stalno — okoli 4,500 — vse od leta 1919. To je še

kar dobro znamenje.

MILOVAN DJILAS se je neznano kako pobotal s Titom in že nekaj časa nemoteno potuje v svet in se od tam vrača v Jugoslavijo. Povsod se spušča v razgovore s časniki in tudi predava. Sprejema razna odlikovanja. Nič se ne obotavlja dajati odgovore na vprašanja o Titu. Pravi, da ni ne njegov prijatelj ne sovražnik. Tito je po njegovem mnenju poln prostislovij, v težkih okoliščinah pa navadno zadene žebelj na glavo in napravi pravilno potezo. Djilesovo mnenje o Sovjetiji je pa tako: Nič novega v Rusiji. Sovjetija obnavlja carski imperializem, kot so ga poznali časi Ivana Groznega, Petra Velikega, Katarine II. in tako naprej do propada carizma.

DR. JOŽE JANČAR, seveda Slovenec, je primarij-specialist za duševne bolezni in nevrologijo v mestu Bristol na Angleškem. V svoji stroki je svetovno priznan izvednec. Napisal je že mnogo znanstvenih del v člankih in knjigah. Najnovejša njegova knjiga, izdana skupno z enakim angleškim izvedencem, ima naslov: Klinična patologija duševne zaostalosti. Povsod so jo iskreno pozdravili in odlično ocenili. Skuša dognati vzroke duševne zaostalosti in ugotoviti način zdravljenja. Večina primerov duševne zaostalosti je ozdravljiva, ne pa vsi po enem kopitu, ugotavljata avtorja.

O KITAJCIH VE POVEDATI nagajiva zgodba, da dolga stoletja niso znali speči janjca. Nekoč je pa nastal ogenj v kitajski hiši in je pogorela do tal. V tisti hiši je bil janjec, ki ni mogel zbežati, pa se je v ognju lepo spekel. Tako so prišli Kitajci do pečenega janjca in so potem dolga stoletja zmerom požgali hišo, če so si zaželeli pečene janjčevine. Končno so vendar iznašli raženj. Našel se je moder človek, ki tem Kitajcem primerja mnoge današnje države in državnike. Pravijo, da hočejo mir, pa za dosego miru prižgo vojno in v ognju upepeljijo cele dežele. Kitajci so končno le iznašli raženj, iskalci miru pa ne najdejo poti do dogovora s pogajanci, ki bi nadomestili vojno. Še kar naprej požigajo hiše za dosego miru.

AFRIŠKE DRŽAVE PRI DRUŽENIH NARODIH so izglasovale zahtevo, da Avstralija čimprej dovoli ustanovitev neodvisne države Papua-Nova Gvineja. Znana Barbara Ward opisuje razmere na Novi Gvineji tako: Tam je 7.000 vasi, vsaka vas govori svoj jezik, vaščani vsake vasi so vedno pripravljene na boj zoper drugo vas in se med seboj napadajo. Vsaj tako je bilo še nedavno. Če rečeš

Novogvinejčanu, naj vendar nikar ne ne napada sosednjih vasi, se bo začudil in rekel: Zakaj pa ne, saj oni govore drugačen jezik. — Afrikanci pa mislijo, da je tak "narod" zrel za samostojnost in neodvisnost.

ROJAK JERNEJ BAJŽELJ je bil pred deseti-mi leti na listi naročnikov pri MISLIH, potem se je nekam izgubil. Nekdo je poročal, da se je ver-jetno vrnil na Gorenjsko. Novembrski GOOD NEIGHBOUR pa poroča, da je Jernej Bajželj po-stavil sedem novih hiš v letovišču Ulverstone v Tasmaniji. List prinaša tudi sliko ene teh hiš. Ne eni zunajih sten je mozaična slika velikega okto-pusa, sestavljena iz črnih kamenčkov, ki pokriva vso steno. Pod sliko stojita Bajželjnove žena Vil-helmina, Nizozemka po rodu, in hčerka Anica. Jer-neja ni na sliki, pač pa je o njem povedano, da je doma iz — Jugoslavije.

KREMELJ IMA ZMERAJ tri vrste stikov s tujimi komunističnimi strankami: na zunaj kaže uradno prijateljstvo, da tako potrdi domnevo o monolitnosti komunističnega sveta. Na tihem si pa izbira še posebne zaupnike. Te posle opravlja ruska tajna policija. Povrhu gleda, da kar mimogrede poveže v tujih komunističnih strankah vse, kar je Kremlju slepo vdano. Dubček se je spustil v boj z vsemi temi strujami, posebno z drugo in tretjo. Lahko si mislimo, kako divji so bili v Kremlju, ko so to ugotovili in dognali, da bi Dubčekova tak-tika spodrezala njihove podtalne stike s češkim in slovaškim komunizmom. — A.D. v Clevelandu.

NOVI AMERIŠKI PREDSEDNIK NIXON je dobil pri volitvah 30,456.559, Humphry pa 30,185,951 glasov. Iz te majhne razlike se jasno vidi, kako blizu so si bili Amerikanci v ocenjevanju obeh kandidatov. Če pa vzamemo onih devet milijonov glasov, ki jih je dobil Wallace, kandidat tretje stranke, vidimo, da je Nixon postal predsednik zo-per voljo precejšnje večine državljanov. Vendar se je vse zgodilo po črki konstitucije in Nixonovo predsedstvo je bilo soglasno sprejeto. Nihče ni pri-šel na dan z zahtevo, da je potrebna "ožja voli-tev" med dvema glavnima, da se bo videlo, komu bodo dali glasove Wallace-ovi volilci.

ČRKA KONSTITUCIJE je bila odločilna kot vedno v preteklosti ameriške zgodovine, vendar se pa misleči Amerikanci sprašujejo, če je v črki tudi duh, kot ga zahteva današnji čas. Uvidevajo, da ga ni. Prihajajo na dan z zahtevo, da je treba spremeniti ustavo in odpraviti možnost, da nekdo postane predsednik, ki nima za seboj jasno izra-žene večine volilcev. Spreminjanje konstitucije pa

tudi ni lahka reč, verjetno bo še kaj časa ostalo pri sedanjem načinu predsedniških volitev.

DR. LUDVE LESKOVAR, ki ga poznajo neka-teri rojaki tudi v Avstraliji, je postal "volilni mož" v Ameriški državi Illinois. Demokratska stranka v Ameriki ga je postavila v vrsto tishih od-ličnih, ki končno zares izvolijo državnega pred-sednika. Kot splošno znano, ljudstvo samo glasuje za predsednika (in podpredsednika) v javnih voli-tvah, zares izvolijo ga volilni možje, ki jih je v vsaki državi le nekaj. Seveda pri tem upoštevajo število glasov pri splošnih volitvah. Za našega ro-jaka je to imenovanje velika čast, pa tudi za Slo-vence sploh. Dr. Leskovar je prvi Slovenec, ki ni-ti ni rojen v Ameriki, da ga je tako imenovanje doletelo. Je splošno znan javen delavec v Chicagi v kulturnem, gospodarskem in političnem življenju. Prišel je pri Slovencih in še vedno dela z njimi in zanje, počasi je prešel na splošno ameriško jav-no delovanje in Slovenci mu lepo sledijo. O priliki tega imenovanja so razni ameriški listi na široko poročali o delu in uspehih dr. Leskovarja in niso prikrivali, da je Slovenec.

O TITU VEDO Povedati, da se je hudo uprl zahtevi nekaterih svojih podložnikov, ki jim je pri-šlo na misel, da bi morala biti v Jugoslaviji poleg komunistične stranke še katera. Recimo, samo še ena, ki bi bila po zgledu zahodnih demokracij ne-ka opozicijska stranka. Nekateri baje niso samo govorili o potrebi take stranke, ampak celo v tis-ku izražali svoje mnenje. Ko je Tito o tem slišal ali morda celo sam bral, je odločno odkimal. Pa je znal tudi povedati, zakaj odkimava. Rekel je, ta-ko pravijo: Ne izplača se, da bi poskušali. Saj ne bi uspeli. Ljudje bi drug za drugim izstopali iz se-danje stranke in šli v ono drugo, novo. Tako bi hit-ro prišli nazaj do tega, kar je zdaj. Spet bi imeli eno samo stranko.

IZNAJDLJIVOST TRGOVCEV in kramarjev res ni, da bi je človek ne občudoval. Je dejal eden izmed njih: Zadnje čase nekako popušča nakupo-vanje za materinski in očetovski dan, tudi rojstnih dni in godov se ljudje ne spominjajo več v taki me-ri, da bi v nekdanjem številu prihajali izbirat da-rove in jih kupovat. Če bo šlo tako naprej, bo tre-ba ustanoviti posebne dneve stricev in tet, brat-rancev in sestričen, nečakov in nečakinj in še kaj podobnega. Ni zlomek, da ne bi trgovci vsaj malo "noter prinesli", kar zdaj izgubljam ob zastare-vanju nekdanjih slavnostnih dni. Je že tako na sve-tu, da vsaka novost zastara, treba jo je obnavljati pod drugačnimi mikavnimi imeni in naslovi, pa pri-de business spet na svoje.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Službe božje

- Nedelja 19. jan.** (tretja v mesecu):
Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30
CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.
- Nedelja 26. jan.** (četrti):
Sydney (St. Patrick) ob 10:30
Villawood (St. Paul) ob 10:15
- Nedelja 2. februarja** (prva, SVEČNICA):
Blacktown (stara cerkev) ob 10:30
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30
- Nedelja 9. febr.** (druga):
Sydney (St. Patrick) ob 10:30
WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4.45
- Nedelja 16. febr.** (tretja):
Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30
CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

K MOLITVI ZA DOMOVINO

Krožek Slomšek-Baraga vabi k molitvi za domovino v nedeljo 9. febr. ob 2. pop. v znani kapelici sv. Frančiška v Paddingtonu.

Molitvena Zveza za Slovenijo pripominja: Apostolstvo molitve za vso Cerkev naroča ta mesec molitev, da bi dobro uspevali poskusi popolnega sporazuma med zahodno in vzhodni Cerkvijo.

Slovenci doma že lepo delujejo v tem smislu. O tem nam veliko pove list DRUŽINA v Ljubljani. Podprimo jih z molitvijo, ker s tem kličemo na naš narod božji blagoslov.

PRIDITE, MOLIMO!

G. DR. I. MIKULA IMA NOV NASLOV

Prav za Božič se je preselil iz Paddingtona
v PARRAMATTO,

Naslov: Presbytery, Parramatta, NSW 2150

Telefon: 630-1115

Prazniki so za nami. Nič preveč "avstralski" ni bil minuli božič, ko ni bilo vročine. Hlad nam je bil dobrodošel. Vročina poveča utrujenost. Božičevanje sm opričeli s četrto adventno nedeljo. Udeležba pri mašah ni bila slaba, tudi spovednica in obhajilna miza sta svoje dobili.

Polnočnica v Auburn Town dvorani je spet pritegnila številno udeležbo. Novost je bila procesija pred mašo k jaslicam, kamor smo nesli Jezusčka. Spremljali so ga otroci s prižganimi svečami. Tudi ministrantov je bilo izredno število, kakor se spodobi za tako slovesno priliko.

Pevski zbor pod vodstvom g. Klakočerja in ob spremljavi gdične Mare Pirjevčeve na orglah je z novim, bogatejšim programom močno dvignil božično razpoloženje. Spovedi in obhajil bi seveda lahko bilo dosti več. Pa to velja itak za vse naše službe božje.

Na božični dan sam smo imeli "veliko božično" mašo pri sv. Patricku in v Villawoodu. V obeh krajih dober obisk. Popoldne so imeli tudi rojaki v Wollongongu svojo izredno službo božjo kot vsako leto za božič. Omembe vredno je, da je bilo pri zakramentih procentualno zelo veliko vernikov. Tako naj bi bilo povsod!

"Štefanovanje" se je tudi lepo obneslo. Prišlo je več rojakov, ki so bili na obisku v Sydneyu — nekateri celo iz Melbournea. Na žalost so nekateri na poti domov padli v nezgodo, ki jo omenjamo še na drugem mestu pričujoče številke MISLI.

Dan NOVEGA LETA nam je tudi prinesel službo božjo na dveh krajih: St. Patrick, Sydney, in St. Paul, Villawood. V Villawoodu se je poznalo, da je bila na ta dan tam služba božja — prvič. Bomo razmislili, če ne bi kazalo za naprej imeti ta dan večerno mašo.

Iskrena hvala in Bog plačaj vsem, ki so po svoje pripomogli k zadovoljivemu praznovanju božičnih dni. Za vse prireditve, cerkvene in svetne, je bilo treba mnogo priprav. Prijaznih pomočnikov in voljnih sodelavcev nismo pogrešali. Čast jim in prisrčna zahvala! — P. Valerijan.

MNOGO BLAGOSLOVA

BOŽJEGA

V NOVEM LETU 1969!

SESTRE SE ZAHVALJUJEJO IN ČESTITAJO K NOVEMU LETU

Slovenske sestre v Melbournu so poslale naslednje vrstice s prošnjo, naj jih objavimo skupaj z darovi za njihovo hišo v Sydneyu:

"Zahvaljujemo se vsem našim dragim dobrotnikom za vsak velik kakor tudi za vsak najmanjši dar za sestrsko hišo v Sydneyu, ki naj bi bila odprta v pomoč slovenskim družinam in zlasti otrokom. Vsem skupaj želimo za novo leto 1969, da bi bilo za vse srečno, milostipolno, polno lepih uspehov. Vedno molimo za vse drage dobrotnike, ob vznožju jaslje še posebej. Naj vas nebeško Dete obdari z nebeškimi darovi. Po Jezusu in Mariji vse dobrotnike iskreno pozdravljamo. Hvaležne slovenske sestre iz Slomškovega doma v Kew (Melbourne): s. Ksaverija, s. Silvestra, s. Hilarija, S. Ema, s. Monika in s. Pavla."

Iskrena hvala za velikodušen odziv z darovi za sestrsko hišo v Sydneyu. Od zadnje številke MISLI smo prejeli blizu sto posameznih darov, kar je izredno dobro. Tu so darovi: po \$20 M. & B. Koren, Franc, Janez in Mirko Šveb, T. Požar; \$18 J. Verbek; po \$10 J. Kavas, N. Kraje, H. Lovrič, J. Tomažič, I. Zlatar; \$8 A. Filipič, M. Kogovšek; \$6 J. Konda; po \$5 A. & J. Brežnik, Dr. M. Colja, J. Friscic, Dr. M. Kuček, A. Laznik, J. Mravljak, Jul. Plesničar, A. & J. Poršek, J. Rogina, J. Šveb; po \$4 J. Divjak, V. Mavric, F. Mirnik, V. Mrdjen, F. Omers, A. Plevnik; po \$3 D. & J. Cavanaugh; M. Golčman, M. Hatežič, P. Kern, S. Kolar, J. & M. Plesničar, M. Stok; po \$2 F. Bavčar, I. Bavčar, L. & B. Brodnik, R. & I. Čehovin, F. Danev, M. Devetak, S. Fabjan, J. Ferbežar, M. Frank, L. Grassmayer, J. Hrastnik, J. Jamšek, I. Kariž, G. Korotančnik, A. Kosi, Druž. Kučko, M. Lazar, F. Lipovž, S. Lovkovic, I. Makovec, Malkic-Ivanovic, T. Muha, R. Olip, Z. & M. Pace, A. Peršič, V. Robar, C. Skala, F. Skornik, D. Stanič, L. Velišček, A. Vuleta, F. Zura, neimenovana; po \$1 J. Benkovec, R. Bogatec, J. & H. Brodnik, J. Cikoja, M. Godec, A. Konrad, F. Križnjek, F. Narobe, V. Novak, J. Pliberšek, C. Sedmak, A. Sinigoj, G. Šarkan, R. Twrdy, I. Varljen, R. Žičkar.

Vsem iskrena hvala! Ravnotako prisrčen Bog plačaj vsem, ki ste dali božični dar v kuvertah in kupili srečke za magnetofon. Zadel ga je VINKO LOVRIC iz Ingleburna, št. njegovega listka je bila 02181. Dobiček tega žrebanja je bil nekaj manj kot sto dolarjev. "Štefanovanje" je bilo sijajno

Misli, January, 1969

obiskano, da je kljub veliki dvorani zmanjkalo prostora. Hvala vsem za udeležbo in tistim, ki so pomagali.

S pomočjo gornjih darov, žrebanja in prireditve 26.12. je sklad za sestrsko hišo poskočil na \$11.000. Toda pika za številko ne pomeni zapika, moramo iti še dalje, še daleč! BOG DAJ, DA BI V TEM LETU ZAČELI Z URESNIČEVANJEM NAČRTOV!

V. Valerian

MOHORSKE KNJIGE

V Sydneyu smo jih dobili šele za sv. Tri Kralje. Dolgo so romale. Štiri knjige za 3 dolarje. Za poštino priložite 30 centov!

OB PRVI OBLETNICI NJENE SMRTI

se spet spomnimo vsem ljube

č.m. ROMANE TOPLAK

Umrla 15. jan. 1968 v Melbournu

"Duša pa naj raj uživa!"

NEW SOUTH WALES

Albury. — Moram spet izreči svoje veselje nad tako rednim prejemanjem MISLI. Če bi ne imeli tega lista, bi mi na deželi ostali brez vseh stikov s slovenstvom v Avstraliji in po svetu. Kar kmalu bi utonili v tujini. Ko sta tu spet Božič in novo leto, se mi še posebno dviga iz srca hvaležnost za ves trud, ki ga p. urednik polaga v delo za list, da nas vsak mesec tako redno z njim razveseli. Želim izreči vse priznanje in voščim mnogo zdravja in uspeha v novem letu. — **Ivanka Študent.**

Marrickville. — V decembrski številki MISLI je bilo v rubriki Z VSEH VETROV poročano, da se je prav nekako tisti čas mudil v Belgradu avstralski minister za imigracijo g. Snedden. Kmalu potem, ko sem tisto bral, je bilo po radiu poročano, da naš minister ni imel primernih uspehov pri razgovorih z jugoslovanskimi oblastmi. Jugoslovanske oblasti hočejo imeti za svoje državljane bolniško zavarovanje, toda prav v tej zadevi Avstralija malo ali težko kaj nudi. Bolniško zavarovanje v smislu jugoslovanske ustave sploh tu ne obstaja. Kar se pa tiče socialnega zavarovanja, vzemimo brezposelnost, nezmožnost za delo in še kaj takega, je pa samo s črnilom zaznamovana točka v knjigah avstralske ustave. Toda upanje je, pravijo, da bo prišlo do nekakega sporazuma, ki bo zadovoljil obe vladi. Končno bodo menda vendar lahko prihajali v Avstralijo iz Jugoslavije tisti, ki se želijo tu nastaniti začasno ali za stalno. — **Peter Bizjan.**

Molong. — Prav lepo se zahvalim za tako redno pošiljanje lista MISLI. Rad ga prebiram vsak mesec, ko pride. Korist imam od njega zlasti v trojnem pogledu, krajša mi čas, vzbuja spomine na domovino in pomaga, da ne pozabim materinega jezika, ko nisem med Slovenci. Želim listu še mnogo let življenja, p. uredniku veliko zdravja in blagoslova v novem letu 1969. Prav tako naj prejmejo moja iskrena voščila vsi rojaki po širni Avstraliji. **Peter Bizjal.**

Concord. — Po trikrat na teden telefoniram p. uredniku, koliko čestitk je že prišlo na moj naslov za podanašnje Slovensko himno. Vselej me zelo na kratko odpravi: Nobene od nikoder! Da se

mi to za malo zdi, boste že verjeli! Al' pa če ne, prav mar mi je! Jaz pa le vem, da nobeden od vas ne zna kaj boljšega. Zdi se mi, da tudi kaj slabšega ne. Danes pa eno za šalo, napol pa zares. Sem jo bral v Catholic Weekly. Judovski duhovnik je rekel obiskovalcu: Tja skozi ono steklo poglej. Bilo je okno. Kaj vidiš na oni strani? Ljudje drvi-jo skupaj, ne vem, kaj hočejo. Dobro, zdaj pa poglej skozi to steklo! Bilo je ogledalo. Kaj pa zdaj vidiš? Samo sebe vidim. Tako je, vidiš. Če je steklo čisto, vidiš ljudi. Kakor hitro je pomazano z srebrom, že ne vidiš drugega kot samega sebe. — **Pepe Metulj.**

VICTORIA

Tallarook. — Zadnjič sem pisala, da upam na kakšno nagrado v šoli na koncu leta. Vesela sem, da se mi je upanje izpolnilo in trud izplačal. Dosegla sem prvo mesto v našem razredu. Sestra Cvetka je pa isto dosegla v svoji šoli. Po novem letu začne hoditi v šolo tudi sestra Erika. Mama jo je vpisala že pred tedni. Zelo je vesela, da bo mogla začeti hoditi v šolo, ko že zdaj tako rada piše in riše. Prosim, pošljite še eno knjigo o škofu Baragu, Shepperd of the Wilderness, da jo bo Cvetka podarila svoji učiteljici. Lep pozdrav. — **Elizabetka Martin.**

Draga Elizabetka: Vidiš, čeprav ti pišeš za Kotiček, te moram kar med "velike" uvrstiti, ko drugih dopisov za Kotiček nimam. Ne vem, zakaj ni mogoče otrok pripraviti do tega, da bi pisali. Vsi po vrsti imajo sedem polnih košev samih izgovorov. Ti si pa še ostala zvesta in tudi zelo lepo napišeš. Prav iz srca čestitam tebi in Cvetki na krasnih uspehih v šoli in na zasluženih nagradah. Gotovo bo tudi Erika tako dobra šolarka. Jaz bi najrajši imel vedno s seboj tebe in Cvetko, da bi vaju pokazal tistim slovenskim staršem, ki pravijo, da nočejo učiti otrok po slovensko, ker bi potem v angleški šoli ne mogli naprej... Ti in Cvetka sta dokaz, da to prav nič ne drži. Pa so še drugi taki in take, na primer Uršičeve tri v St. Albansu, samo nekoliko polenile so se, se mi

zdi, ko kar nič več ne pišejo. No, upajmo, da se bodo spet kaj oglasile. Pa še Kranjčeva Anica v Blacktownu in, in — še kdo. — UR.

Geelong. — Dragi p. urednik: — Ogllašamo se Vam iz Geelonga. Končno smo se mogli preseliti sem iz Nangwarryja in sedaj nam gre nekaj bolje. Naše težave v S.A. ste poznali in ste nam več let pošiljali MISLI, čeprav nismo poravnavali naročnine. Prav radi smo jih dobivali in imeli na tistem namenu, da bomo nekoč vse poravnali. Zdaj je prišel tisti čas, pošiljamo Vam vse za nazaj, za leto 1969 pa tudi nekaj za SKLAD. Bogu smo hvaležni za boljše zdravje, Vam pa za potrpljenje. Prav lepo Vas pozdravljamo in tudi vse druge rojake po Avstraliji, posebno naše osebne znanke. — Anton Iskra z družino.

Geelong. — Ko sem v Matici pokojnih v novembrski številki našel med drugimi ime Edvarda Pungercarja, sem ravno imel pred seboj Balantičevo pesem: SEN O VRNITVI. Zazdelo se mi je, kakor da je pesem narejena prav za našega rojaka Edvarda. Pošiljam jo uredništvu MISLI in prosim za njen ponatis. Ostati pa želim neimenovan, naj bo samo podpis — Prijatelj.

SEN O VRNITVI

France Balantič

*Ko boš, tujina, vso mi kri izpila,
ko neizgovorjena bo beseda
prišla kot ogenj mi na usta bleda,
bo davna želja domu se vrnila.*

*Na srce dal prsti bom kot zdravila,
sprejel me vase bo pozdrav soseda,
spoznala na planini me bo čreda
in v duši bo zaplala nova sila.*

*Okusil spet bom sok planinskih trav,
spomini nanj skelijo kakor rane,
ki jih zastrupil dolgih cest je prah.*

*Domači kraj, kako mi spet boš drag!
Kako bom ljubil gore razkopane,
dokler ne bom nad njimi tih zaspal.*

QUEENSLAND

Brisbane. — Ljudje smo zelo različni, imamo pa tudi dosti enakega na sebi. Ena taka skupna naša lastnost je gotovo ta, da radi pozabimo. Dostikrat je lastnost koristna, na primer, če pozabimo, da smo s kom skregani. Dostikrat pa tudi ni, na primer, če pozabimo, kako lepo je bilo, ko smo imeli med seboj slovenskega škofa dr. Janeza Jenka. Še bolj škoda bi pa bilo, če bi pozabili njegove lepe nauke in sklepe, ki smo jih napravljali ob poslušanju njegovih besed. Jaz mislim, da bi morali mi v Brisbanu nekaj ustanoviti v spomin na škofov obisk. Po mojem mnenju bi bilo jako lepo, če bi ustanovili lastno pevsko društvo. Saj nam je gotovo še vsem v spominu, kako lepo je donela slovenska pesem ob slovesnostih v zvezi s škofovim obiskom. Poznam tu med nami veliko rojakov, ki imajo lep dar za petje. Kaj pravi na to naš zvesti vodja cerkvenega petja, Staneje Sivec? Jaz mislim, da bi pevsko društvo prineslo mnogo več življenja med rojake, društvu Planinka pa dobiček. — Ana Carman.

TASMANIA

Savage River: — Vsak mesec težko čakam, da pride osemnajsti dan. Na tisti dan navadno dobim MISLI. Potem ne grem prej spat, dokler ne preberem lista do kraja. Težko je povedati, kaj se pravi biti edini Slovencei v nekem kraju, ki je daleč od sveta. Zato mi je list MISLI dragocena vez vsaj z materinim jezikom, če že rojakov ne dobim z njim. Ker je leto spet proti koncu, hitim z naročnino za prihodnje leto, da MISLI nikakor ne bodo pozabile name. Lep pozdrav vsem rojakom! — Ivan Golob.

KDO BO POVEDAL?

Franc Mlinar, ki je nekoč živel v Mt. Isa, Qld., ima v Melbournu darilo od hčerke. Oglasi naj se na naslov: **Tone Bogovič,** 13 Valerie St., Kew East, Vic. 3102.

Janez Vovk, verjetno zobozdravnik, je odšel v Avstralijo leta 1957. Doma je menda z Bleda. Poznala sva se v Celovcu. Drugi, ki sem bil z njim skupaj v Essenu, je **Alojz Risa,** odšel v Avstralijo 1959. Vesel bom, če se mi oglosita na naslov: **Alojz Gominšek,** 48/2 Dudley St., Pagewood, NSW 2035.

PRISTNO ŠTAJERSKO BUČNO OLJE

PRI NAS DOBITE RES PRISTNO ŠTAJERSKO BUČNO OLJE NAJBOLJŠE KAKOVOVOSTI. KO BOSTE NAŠE CENE PRIMERJALI S CENAMI, KI JIH ZA BUČNO OLJE ZAHTEVAJO DRUGE FIRME, BOSTE PRAV LAHKO UGOTOVILI, DA SO NAŠE CENE NAJNIZJE. TOREJ ZAKAJ NE NAROČATI BUČNO OLJE PRI NAS?

MR. R. OLIP

65 MONCUR STREET, WOOLLAHRA, N.S.W. 2025; telefon: 32-4806

NASTANEK IN RAZVOJ SLOVENSKEGA OKTETA

Posslal v objavo Janez Škraba, Vic.

DANES ŽE SVETOVNO ZNANI Slovenski oktet je nastal pred 17 leti. Pobuda je prišla iz izseljenstva in sicer od Slovencev v Združenih državah Amerike. Želeli so si domačih pevcev, ki naj bi prihajali iz domovine in peli izseljencem narodne in druge pesmi. S pesmijo naj bi med izseljenci gojili ljubezen do domovine in zlasti mlademu rodu slovenskih izseljencev kazali lepoto slovenske pesmi, pa tudi Amerikance opozorili na to, da slovenski človek prihaja mednje iz kulturne dežele.

Domovina je začela misliti na to, da bi izseljencem ustregla. V domovinskem tisku izpred leta dni sem zasledil pripovedovanje enega člana Slovenskega okteta, Ribničana Toneta Kozlevčarja, v katerem opisuje nastanek okteta in njegov razvoj. Zdi se mi zanimiva stvar in sem prepričan, da bodo vsi bralci MISLI radi dobili pred oči ta zgodovinski prikaz. Zato od tu naprej, prepuščam besedo omenjemu Tonetu Kozlevčarju.

Začetek

V septembru leta 1951 je načelnica za kulturo Zorka Peršičeva v Slovenski filharmoniji sklicala avdicijo. Komisija, ki so jo sestavljali Zorka Peršičeva, dirigenti Rado Simoniti, Radovan Gobeč, dr. Valens Vodušek ter pianistka Dana Huba-

dova, ni imela lahkega dela. Izmed tridesetih pevcev, od katerih je bilo med njimi že precej priznanih imen, so hoteli izbrati res najboljše. Vsakega so preizkusili najprej posamezno, potem po dva skupaj in nazadnje še v tercetu in kvartetu. Komisija je od približno tridesetih pevcev izbrala osem, in sicer: za prva tenorista Janeza Lipuščka in Gašperja Dermoto, za druga tenorista Boža Grošlja in Marija Kogoja, baritonista Toneta Kozlevčarja in Romana Petrovčiča ter basista Toneta Petrovčiča in Arturja Šulca. V tej zasedbi je po dvorani Filharmonije prvič zadonela pesem novorojenega Slovenskega okteta. Fantje so pesem Pri farni cerkvi zapeli tako odlično in doživeto, da so jih komisija in vsi ostali pevci, ki niso prišli v izbor, nagradili z dolgotrajnim ploskanjem.

Razočaranje

Toda tedaj se je šele začelo pravo, trdo delo. Z veseljem so študirali program, kajti v najkrajšem času bi morali potovati med rojake v Združene države Amerike.

In prišlo je prvo razočaranje: leta 1952, ko je bilo že vse pripravljeno, da odpotujejo čez lužo, jim ameriška vlada ni hotela dati vstopnih viz, čeprav so jim iz ZDA sporočili, da je za koncert vse

pripravljeno. Koncertne dvorane so bile razprodane in šele čez dolgih deset let so prvič stopili pred ameriško občinstvo. V New Yorku je v dvorani Townhall pred nabito dvorano prvič zadonela slovenska pesem in kritik največjega ameriškega časnika Herald Tribune je zapisal: "To so žive jugoslovske orgle!"

Potem jih je pot vodila od New Yorka, San Francisca, Chicaga, Clevelanda do Toronta v Kanadi. Našim rojakom se je izpolnila davna želja, mednje so prišli pevci, ki so jim prinesli košček slovske zemlje in še več: bili so ponosni pred domačini Američani, saj so bili tudi ti navdušeni nad našo pesmijo in so jo temu primerno tudi nagradili. Med tem časom pa so obredli tudi vse evropske države in povsod želi uspeh za uspehom.

Pomladitev okteta

S smrtjo basista Arturja Šulca in zaradi boleznih bratov Petrovčičev se je oktet znašel v ne preveč zavirljivi situaciji. Toda ne za dolgo. Volja in želja, da oktet še naprej tako kvalitetno goji slovensko in jugoslovansko pesem, je kmalu zabrisala vrzeli. Mesta nekdanjih pevcev so izpopolnili basista Dragiša Ognjanovič in prof. Marjan Štefan-

čič ter baritonist prof. Andrej Štrukelj.

Toda nedelgo zatem je vso slovensko javnost pretresla še druga nesreča. Pred drugim odhodom v ZDA je preminil operni pevec Janez Lipušček, nepozabni tenorist, ki je z glasom navdušil vsakega še tako zahtevnega poslušalca zborovskega petja. Z njim je oktet izgubil pevca izredne kvalitete.

Vodstvo okteta se je tako neposredno pred turnejo znašlo pred težko nalogo: kje dobiti tako kvalitetnega tenorista? In prav tedaj se je na srečo vrnil iz tujine prvak ljubljanske opere Rudolf Francl. Rade volje je pristal, da zapoje v oktetu in tako reši drugo ameriško turnejo. Na pot pa so vzeli s seboj tudi mladega tenorista Danila Čadeža, ki se je že po prvih nastopih prilagodil petju ostalih.

Vendar oktet še ni dobil dokončne podobe. Prvim dveh pomladitvam je pred dobrim pol letom sledila še tretja. Tako zdaj v njem nastopajo: prva tenorista Jože Kores in Danilo Čadež, druga tenorista Peter Ambrož in Božo Grošelj, basista Marjan Štefančič in Peter Čere ter baritonista Tone Kozlevčar in profesor Andrej Štrukelj, njihov umetniški vodja pa je dr. Valens Vodušek.

Bo še

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.

(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naračanje fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno nove poročne obleke.

Odprto vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9.-7.

Dogovorite se za čas preko telefona:
41-5978. Izven ur: 44-6733

Lastnik: P. NIKOLICH

GLAVNI AGENT ZA FIRMO "PUTNIK"

OLYMPIC EXPRESS

110 A Bathurst St., Sydney, 2000

Tel: 61-7121 ali 26-2191

PODRUŽNICA:

253 Elizabeth St., Sydney

Tel: 26-1134

- ★ Urejuje rezervacije za potovanje po morju in zraku
- ★ Nudi možnost dolgoročnega odplačevanja na nizek depozit
- ★ Izpolnjuje obrazce za sklepanje zakona, razne prošnje in tako dalje.
- ★ Ima na ponudbo zastopnika, ki vas lahko obišče in vam pomaga v raznih problemih.

OBRAČAJTE SE NA NAS!

SLOVENSKI KROJAČ

MARTIN

JANŽEKOVIČ

IZDELUJEM OBLEKE
VSEH VRST: poročne,
športne itd. Natančno po
vaši želji. Velika izbira
angleškega blaga. Proda-
ja raznih tekstilnih po-
trebščin.

125 KING ST.,
NEWTOWN, SYDNEY

Kličite čez dan ali
zvečer: 51-6513

SLOVENSKI MIZAR

JANEZ GODINA

28 Taylor Rd., Albion Park, NSW 2527

TEL.: Albion Park 209

se priporoča za vsa mizarska in tesarska
dela pri gradnji novih hiš. Tudi oskrbi po-
pravila pri starih hišah.

Cene zares nizke. Vsa dela garantirana.

HAIRDRESSING SALON

"MIRA"

25 Dale Street, Fairfield, N.S.W.

se priporoča rojakinjam v Fairfieldu in oko-
lici za pričeske, ondulacije, kodranje, bar-
vanje in nego las.

Poleg rednih delovnih ur, je salon od-
prt tudi v četrtek zvečer in soboto ves dan.

Cene zmerne: "Special permanent" samo

\$ 3.50

Telefon 72-6392. Mira Radič.

"OXFORD HOTEL"

vogal Crown&Corrimal Sts., WOLLONGONG
Vodstvo nedavno prevzela rojakinja

gospa J A Z B E C

Obedi in večerje po slovenskem okusu
in receptih.

Zelo primerno za samce, le pridite!

Prostorna dvorana za gostije ob porokah,
krstih, obletnicah in tako naprej. Sprejme
120 oseb.

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

**UNIVERSAL
RECORD CO.**

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065

Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE NAŠO RADIJSKO EMISIJO
ob ponedeljkih 9.07 zvečer na 3 XY — Mel-
bourne, val 1420.

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIŽEK

**"GRANVILLE
SMASH REPAIR"**

10 Rawson Rd.
Guildford, N.S.W.
Tel. 632-4433

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"
Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo
Tel.: 632-4433 — 632-0349

BOŽIČNA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: Maribor, Ares, lan, rek, roke, ko-
ledar, dres, oko, dan, Mali, dnevnik.

Navpično: Malokdo, ara, Ren, is, oseka, rod,
Kersnik, res, orkan, Leo, dan, ali, MV.

Rešitev poslal: Niti Eden.

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

PODJETJE ZA POHIŠTVO, CANBERRA

JANEZ TADINA

9 Collins Street, Quenbeyan, N.S.W. 2620

Priporoča se rojakom za naročila za vsa-
kovrstno pohištvo v dnevnih sobah, spalnicah,
kuhinjah in podobno.

Phones: Qbn. 1102.

After Hours: Canb. 49 8162

TURISTIČNA AGENCIJA "PUTNIK"

245 Gertrude St., Fitzroy, Vic. 3065 — Lastnik: PAUL NIKOLICH

Priporočamo se za potovanja v Slovenijo po najnižjih cenah. Urejujemo vse potniške zadeve: potne liste, vize in druge dokumente.

Pripravljamo za prihodnje leto skupinska potovanja v Slovenijo in druge kraje v Jugoslaviji

Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

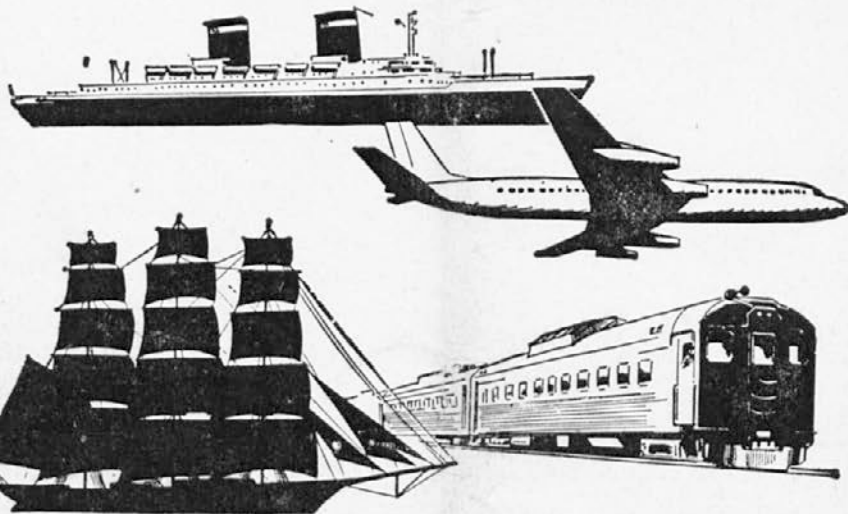
Priporočite nas svojim prijateljem.

Ako živite daleč od nas, vam vse uredimo po pošti.

PUTNIK ima zvezo z vsemi kraji v Jugoslaviji.

PUTNIK je edina samostojna agencija v Avstraliji.

Odpri imamo vsak dan od 9. dop. do 6. pop. Ob sobotah od 9. do 12, ob nedeljah od 10. dop. do 2. pop.

URADNIKI: Mr. P. Nikolich, Mrs. K. Erman, Miss L. Koren, Mr. R. Manevski.

Informacije po telefonu 419-1584.
Po urah 415-978 ali 44-6733.

NAJCENEJŠE POTOVANJE

- Z ladjo: MELBOURNE — GENOVA
(izven sezone) \$ 350.00
Z letalom: skupine AVSTRALIJA — RIM
— AVSTRALIJA \$ 781.00
Z letalom: skupine AVSTRALIJA —
LJUBLJANA — AVSTRALIJA \$ 798.90

SREDI APRILA 1969

polet okoli sveta preko Amerike od \$ 783
naprej

Videli bomo: Wellington — Tahiti —
Balboa-Cristobal (Panama) — NEW YORK
— Southampton — Rotterdam — Bremenha-
ven — London — Belgijo — Luxemburg —
Italijo — Švico — Avstrijo — Nemčijo —
Francijo.

Za podrobne informacije in tiskovine:

ALMA POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vagal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002